

Arrest

nr. 326 065 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
 Rue de la Draisine 2/004
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest X van 2 februari 2023 waarbij de debatten worden heropend en de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 1 juni 2022.

1.2. Verzoekers worden op 1 juni 2022 elk afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 11 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van C.B. E. M., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en u bent geboren en getogen in de stad Cucuta. Een van uw broers werd 31 jaar geleden ontvoerd en gedood door een politiekorps. Rond uw twintigste huwde u met C. J. R. [...], OV [...] waarna jullie zich zes jaar in Bogota vestigden. Vervolgens keerden jullie terug naar Cucuta. Samen met C. hebt u drie kinderen: M. F. (°1983), L. K. (°1981) en K. A. (°1990; CG [...], OV [...]) en u hebt in totaal zeven kleinkinderen. Na afloop van uw middelbaar was u steeds werkzaam als secretaresse in bedrijven, de laatste zes jaar was dat in het kapsalon van uw jongste dochter.

Jullie problemen begonnen in 2019 nadat L. K. zich opgaf voor de gemeenteraad van Cucuta. Zij was aangesloten bij de rechtse (toenmalige regerings-)partij Centro Democratico. Bij drie gelegenheden werden er pamfletten afgeleverd aan uw huis en u ontving ook twee dreigtelefoontjes. Telkens luidde de boodschap dat L. K. moest stoppen met haar politieke kandidatuur, zo niet, dan zouden jullie vermoord worden. U veranderde naderhand van gsm-nummer. Uw andere dochter, K. A., was op haar beurt tewerkgesteld als ambtenaar bij de Banco Agrario de Colombia. In november 2019 reisde zij voor haar werk naar een gebied genaamd Tibu. Onderweg naar daar werd zij ontvoerd door de guerrillagroepering ELN; de strijders hadden immers de familieband ontrafeld tussen haar en de kandidatuur van uw andere dochter. Ook een collega van haar, genaamd M., werd toen ontvoerd omdat haar man een politieagent was. Toen u merkte dat uw dochter niet thuiskwam, nam u 's anderendaags contact op met haar werkgever, die u uiteindelijk inlichtte van uw dochters vasthouding. Na vijf nachten werden K. A. en M. vrijgelaten onder impuls van de zoon van een ELN-commandant, die een klant van de bank bleek te zijn. Met een taxi reisde uw dochter terug naar huis. Ongeveer 10 à 15 dagen later, in december 2019, verhuisden jullie allen naar een privécomplex in Rivas del Este binnen Cucuta.

Op 15 januari 2020 verliet K. A. op eigen houtje Colombia, haar zoontje bleef op zijn beurt bij jullie. Uw dochter verbleef aanvankelijk één jaar in Spanje en reisde vervolgens door naar België, waar ze op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het CGVS weigerde K. A. op 23 december 2021 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wegens het ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas. Op 26 januari 2022 tekende zij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De Raad bevestigde de weigeringsbeslissing van het CGVS met het arrest van 2 mei 2022. Op dit moment verkeert K. A. in een relatie met een Belgische man, inmiddels hebben zij samen een kind gekregen.

Na het vertrek van uw dochter uit Colombia kenden u en uw echtgenoot geen rechtstreekse problemen meer. Wel diende L. K. in 2020 een aangifte in bij het parket in Ocaña. Thans is zij omwille van de problemen aangesloten bij een programma van het UNHCR (ACNUR) in Colombia. U en uw echtgenoot wendden zich ook tot deze organisatie ongeveer 8 maanden voor jullie vertrek, maar jullie ontvingen geen steun van hen. Uiteindelijk verlieten u en uw echtgenoot Colombia samen met het eerste kind van K. A., dit omdat zij niet wilde dat jullie nog langer in het land bleven. Op 28 november 2021 reisden jullie samen met het vliegtuig via Spanje naar België, waar jullie 's anderendaags arriveerden. Op 6 december 2021 dienden u en uw echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in; jullie kleinzoon werd op de Bijlage 26 van zijn moeder gevoegd. Mits jullie afwezigheid op het interview bij de DVZ, werd jullie beider verzoek afgesloten op 14 februari 2022. Zonder België te verlaten deden u en uw echtgenoot op 1 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming, dat door het CGVS ontvankelijk verklaard werd op 4 juli 2022.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vrezen u en uw echtgenoot het ELN.

Ter staving van jullie verklaringen dienden jullie de volgende documenten in: jullie beider internationale paspoorten (originelen gezien), uw geboorteakte (kopie), een aangifte bij de Fiscalia d.d. 21/05/2020 (kopie), een verslag van ACNUR d.d. 26/11/2021 (kopie) en tot slot een bundel formulieren van de Unidad para las Victimas (kopieën).

Op dit ogenblik verblijven uw zoon en uw dochter L. K. beiden nog in Colombia. Na jullie vertrek werd zij aangevallen in het gezicht en kwamen er drie mannen uw dochter opzoeken in haar appartement toen ze niet thuis was. Wellicht gebeurden deze zaken in februari 2022.

Op 9 september 2022 formuleerde uw advocaat een aantal opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud en dat van uw echtgenoot.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u last heeft van een hoge bloeddruk en dat u vorig jaar een infarct heeft gekregen (zie verklaring DVZ, vraag 28). Net zoals in het geval van uw echtgenoot voorzag het CGVS voor u een gehoorlokaal dicht bij de lift zodat u geen grote wandelafstanden diende af te leggen in het gebouw. Daarnaast werd er bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gepeild naar uw huidige gezondheidssituatie, waarbij u aangaf dat, naast het voorbije infarct en uw bloeddrukproblemen (in het bijzonder in stressvolle situaties), u momenteel ook behandeld wordt tegen tendinitis (= een peesontsteking) aan de pols. Wel beaamde u dat u zich in staat voelde om uw interview op het CGVS af te leggen. In ieder geval werd er in het midden van uw onderhoud een onderbreking ingelast en werd u erop gewezen dat u steeds mocht tussenkomen indien u zich plots niet goed zou voelen of indien u een bijkomende pauze wenste, opties waarvan u geen gebruik diende te maken. Voor het overige verliep uw persoonlijk onderhoud in normale en aangename omstandigheden, en bleek u perfect in staat om uw asielrelaas op een functionele manier uiteen te zetten en hierover gerichte vragen te beantwoorden (zie notities [...] p. 3-4, p.11, p.16-17).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat jullie vrees ten aanzien van het ELN gebaseerd is op het voormalige politieke mandaat van jullie dochter L. K., een reeks dreigpamfletten en -telefoontjes aan jullie adres, en de ontvoering en vasthouding van jullie andere dochter Karla Andrea door voornoemde groepering (zie notities [...] p.8-9; zie notities [...] p.10-11). Dit betreffen stuk voor stuk gebeurtenissen die reeds werden aangehaald door K. A. ten tijde van haar eigen asielprocedure. Belangrijk is hierbij op te merken dat haar verzoek afgesloten werd met een weigeringsbeslissing. Zo kon het CGVS geen enkel geloof hechten aan K. A.'s problemen met het ELN wegens talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden doorheen haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kwam tot dit besluit. De volledige motivering die de asielinstanties tot deze conclusie bracht, staat omstandig beschreven in het RvV-arrest nr. 272 194 van 2 mei 2022 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zowel u als uw echtgenoot werden tijdens jullie persoonlijk onderhoud met deze vaststelling geconfronteerd, doch jullie bleven allebei vasthouden aan jullie relaas (zie notities [...] p.14-15; zie notities [...] p.16). Het feit dat jullie verklaringen louter in het verlengde liggen van de bedrieglijk bevonden motieven van K. A., maakt bijgevolg dat ook uw vrees voor het ELN niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor de voorgehouden vrees van uw echtgenoot.

Verschillende tegenstrijdigheden binnen jullie verklaringen lijken dit te bevestigen. Zo stelde uw echtgenoot dat jullie de dag na K. A.'s verdwijning naar verschillende politiekantoren gingen om te verifiëren of zij haar gezien of aangehouden hadden (zie notities [...] p.11-12), iets wat u zelf nooit vermeld heeft toen het CGVS vroeg of u uw dochter als vermist opgegeven had (zie notities [...] p.12). Wel verklaarde u dat u op de dag van haar verdwijning zelf telefonisch contact opnam met haar werkgever; u zou die dag en ook 's anderendaags gesproken hebben met een zekere L. O. (zie notities [...] p.13). Uw echtgenoot verklaarde dan weer dat het de bank zelf was die toen het eerste contact met jullie legde, zonder de naam van uw correspondent te kunnen zeggen. Het zou in elk geval een man geweest zijn (zie notities [...] p.12).

Een andere naam die uw echtgenoot vreemd genoeg niet kende, is die van K. A.'s collega die samen met haar ontvoerd zou zijn, maar hij kon wel toelichten dat deze andere persoon de dochter van een politiemannet betrof (zie notities [...] p.11). Nochtans kon u wel meteen op haar naam komen, namelijk M., en identificeerde u haar als de partner (en niet als de dochter) van een politieagent (zie notities [...] p.10-11, p.12). Verder is het noemenswaardig dat K. A. volgens u met een taxi naar huis kwam nadat zij gedropt werd in Campo II, zonder dat er iemand met haar meeging (zie notities [...] p.14), terwijl uw echtgenoot beweerde dat zij werd achtergelaten in Tibu en met voertuig van de bank naar Cucuta gevoerd werd (zie notities [...] p.12). Twee verschillende versies van de feiten dus, die bovendien nog eens klemmen met hetgeen K. A. zelf verklaarde hierover ten tijde van haar verzoek, namelijk dat zij samen met M. een lift had gekregen tot in Cucuta van een voorbijgaande vrachtwagenchauffeur die palmen vervoerde (zie notities [...] p.19 – kopie in administratief dossier). De opmerking bij jullie gehoornotities, als zou uw echtgenoot niet erg op de hoogte zijn van "deze zaken" omdat hij het druk had met zijn werk (zie briefwisseling in administratief dossier), kan deze vele tegenstrijdigheden niet vergoelijken. Meegaand in de draad van jullie relaas zouden jullie logischerwijs allebei

bezorgd moeten zijn geweest om de integriteit van jullie dochter en elk nieuws dat jullie vernamen met elkaar hebben besproken, temeer K. A. zelf ook verklaarde na haar thuiskomst alles aan jullie te hebben verteld (zie notities [...] p.19-20). Dat u en uw echtgenoot elkaar dermate tegenspreken over de periode van haar vermeende ontvoering, toont dan ook eens te meer aan dat deze feiten geen basis hebben in de werkelijkheid.

Hetzelfde kan worden gezegd over de dreigementen tegen jullie gezin. Zelf verklaarde u in totaal 3 pamfletten te hebben ontvangen waar telkens een tijdsinterval van circa 2 of 3 maanden tussen zat (zie notities [...] p.14-15), dit terwijl uw echtgenoot aangaf dat het er "zo'n 2 of 3" waren en er ongeveer 10 à 12 dagen zaten tussen elk pamflet (zie notities [...] p.13). En wat de dreigoproepen op uw telefoon betreft, meende hij dat het er "nogal wat" moeten geweest zijn en dat uw belagers u zelfs na K. A.'s vertrek bleven opbellen (zie notities [...] p.13-14). Echter was er volgens uw eigen verklaringen slechts sprake van twee telefonische bedreigingen en verklaarde u na uw dochters vertrek geen rechtstreekse problemen of incidenten meer te hebben gekend, mede omdat u uw gsm-nummer toen al veranderd had (zie notities [...] p.14-15). Ook uw dochter zelf beaamde trouwens dat jullie geen verdere problemen kenden nadat zij Colombia verliet (zie notities [...] p.31). Het mag dan ook frappant wezen dat uw echtgenoot beweerde dat men u in de periode daarop volgend bleef afdreigen via de telefoon en jullie hierdoor besloten te vertrekken (zie notities [...] p.17), terwijl het volgens u uw toenmalige gezondheidsproblemen en de daarbij gepaard gaande stress bij uw kinderen waren die jullie ertoe noopten om ook het land te verlaten, en dit vooral onder de impuls van K. A. (zie notities [...] p.10, p.15).

En hoewel u en uw echtgenoot erop alluderen dat jullie andere dochter, L. K., het mikpunt is van al deze vermeende bedreigingen aan jullie adres, kan het CGVS alleen maar vaststellen dat zij op dit moment nog steeds in Colombia vertoeft en zij daar bovendien aan het werk is als handelaar (zie notities [...] p.7). Een zoveelste vaststelling die aantoont dat jullie helemaal geen problemen hebben met het ELN, een kwestie die de asielinstanties reeds hadden aangesneden ten tijde van K. A.'s verzoek (zie RvV-arrest nr. 272194 in administratief dossier). Mocht dat wel zo geweest zijn, zou het immers geen enkele steek houden dat jullie allemaal uit Colombia vertrekken terwijl L. K. achterblijft en aan haar lot zou worden overgelaten. Ook over haar situatie legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u dat zij in februari 2022, na jullie vertrek, aangevallen werd in het gezicht en er daarnaast drie mannen haar zijn komen zoeken in haar appartement (zie notities [...] p.15), maar toen uw echtgenoot bevraagd werd over L. K.'s verdere situatie, beaamde hij dat zij geen rechtstreekse confrontaties meer kende met haar belagers en repte hij met geen woord over het gegeven dat er personen naar haar op zoek waren aan haar appartement (zie notities [...], p.14).

Voorts dient te worden gewezen op het feit dat het eerste verzoek om internationale bescherming van u en uw echtgenoot op 14 februari 2022 werd afgesloten door de DVZ omdat jullie zich niet hebben aangeboden op jullie eerste onderhoud aldaar (zie "interne nota/telefonische mededeling" in administratief dossier). Jullie verklaarden hierover dat jullie in de periode van jullie afspraak Covid hadden en jullie advocaat daarvan geen medisch attest had laten overmaken (zie notities [...], p.16; zie notities [...], p.15-16; zie opmerking bij de notities in administratief dossier). De reden voor jullie afwezigheid in het midden gelaten, is het in ieder geval wel opmerkelijk dat jullie na de beslissing van de DVZ nog hebben gewacht tot 1 juni 2022 alvorens een tweede verzoek in te dienen.

Dat jullie dit niet deden in deze lange periode van drie-en-een-halve maand en dus die hele tijd bewust het risico liepen om teruggeleid te worden naar Colombia, bevestigt opnieuw dat u en uw echtgenoot in het geval van een terugkeer geen vrees voor vervolging hebben en evenmin een reëel risico op ernstige schade lopen. Ware dat wel het geval geweest, dan hadden jullie ongetwijfeld veel eerder een volgend verzoek om internationale bescherming ingediend.

In de marge kan nog worden opgemerkt dat de vroegere moord op uw broer geen aanleiding kan bieden tot de toekenning van internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor wat betreft de moord op de twee broers en de buitenechtelijke zoon van uw echtgenoot (zie notities [...], p.8; zie notities [...], p.6, p.9; zie verklaring DVZ, vraag 18). Dit betreffen immers allemaal feiten die in een (ver) verleden plaatsvonden; nergens uit jullie verklaringen blijkt dat deze enigszins gelinkt zijn aan jullie vertrek uit Colombia of dat jullie verdere hinder ondervonden met hun respectievelijke ouders. Op basis van jullie verklaringen daarover kan het CGVS geen actuele noch gegronde vrees afleiden in jullie hoofde. Voorts gaven jullie tijdens het persoonlijk onderhoud allebei blijk van medische problemen: u heeft last van uw bloeddruk en leed in het verleden aan een infarct, uw man heeft op zijn beurt problemen met zijn prostaat (zie notities [...], p.3; zie notities [...], p.3). Hoe betreurenswaardig ook, moet worden opgemerkt dat deze zaken geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Indien u en uw echtgenoot menen dat jullie medische toestand een verblijfsrechtelijke status rechtvaardigt, dan dienen

jullie zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u en uw echtgenoot indienden, kunnen niet leiden tot een andere besluitvorming. Jullie internationale paspoorten en uw geboorteakte ondersteunen jullie verklaringen over jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. De aangifte bij het Colombiaanse parket (Fiscalia) betreft een document dat reeds werd neergelegd tijdens het verzoek van jullie dochter K. A.. Hierover motiveerden de asielinstanties reeds dat de inhoud ervan flagrant in tegenstrijd is met de verklaringen die K. A. aflegde op het CGVS, dat het een kopie zonder handtekening betreft, en dat dit slechts een weergave betreft van L. K.'s toenmalige verklaringen waardoor het op zich geen bewijs vormt voor de feiten die erin vernoemd worden (zie RvV-arrest nr. 272194 in administratief dossier). Verder maakten jullie zelf nog twee formulieren over, één van de organisatie ACNUR (= Colombiaanse vestiging van UNHCR) en één van de Unidad para las Víctimas (Slachtoffereenheid van de Colombiaanse overheid). Aangezien beide formulieren gebaseerd zijn op verklaringen die jullie bij deze organisaties zijn gaan afleggen – zoals jullie op het CGVS aangaven (zie notities [...], p.9-10; zie notities [...], p.7-8) – vormen ook deze documenten geen tegengewicht voor de vele ongeloofwaardigheden doorheen jullie verklaringen en die van K. A.. Eenieder kan immers eender welke verklaring laten optekenen. Temeer daar u en uw echtgenoot op het persoonlijk onderhoud elkaar tegenspraken over jullie bezoek aan een van de hierboven vermelde organisaties, namelijk het ACNUR. Zo stelde u zelf dat u en uw echtgenoot naar daar gegaan zijn in 2020 of 2021, zo'n 8 maanden voor jullie vertrek, dit terwijl het formulier zelf gedateerd is op 26 november 2021 oftewel 2 dagen voor jullie komst naar België. Uw echtgenoot liet dan weer uitschijnen dat niet jullie maar enkel L. K. het ACNUR geraadpleegd heeft. Ook verklaarde hij dat L. K. gratis juridische hulp kreeg van deze organisatie, hoewel u beaamde dat niemand van uw gezin steun had ontvangen van hen (zie notities [...], p.9-10; zie notities [...], p.7-8). Wat er ook van zij, dergelijke formulieren van het ACNUR en de Slachtoffereenheid kunnen enkel jullie relaas ondersteunen in het geval van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

De overige opmerkingen van uw advocaat bij de notities van jullie persoonlijk onderhoud werden zorgvuldig doorgenomen, maar kunnen evenmin ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Enkele daarvan betreffen loutere herhalingen van wat uw echtgenoot op de zetel van het CGVS gezegd heeft. Anderzijds formuleren jullie wijzigingen aan jullie verklaringen zoals afgelegd op het CGVS ("la bonne réponse est ..."), die veelal betrekking hebben op de tegenstrijdigheden die eerder in deze beslissing vernoemd werden. Wat dit betreft, kan slechts worden opgemerkt dat het weinig ernstig is om post factum met een andere versie van de feiten op de proppen te komen, zonder verdere uitleg. Jullie tonen op geen enkele wijze aan dat jullie verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud verkeerd genoteerd zouden zijn, integendeel, jullie gaven allebei aan de tolk perfect te hebben begrepen en nergens uit de notities blijkt dat er zich verstaanbaarheidsproblemen zouden hebben voorgedaan (zie notities [...], p.3, p.16; zie notities [...], p.3, p.16). Deze opmerkingen kunnen dan ook niet worden weerhouden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden

door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van R., C. J., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren te Cali. U ging naar school tot en met de 5de graad lager onderwijs en u hebt in uw leven steeds gewerkt als zanger van allerhande genres. U heeft in steden als Medellin en Bogota gewoond, maar op het moment van uw vertrek woonde u al meer dan 20 jaar in Cucuta. Vele jaren geleden werden er twee van uw halfbroers vermoord, de ene door een familielid en de andere toen hij in een kantine zat. Verder bent u gehuwd met E. M. C. B. (CG [...]; OV [...]) en jullie hebben samen drie kinderen: M. F. (°1983), L. K. (°1981) en K. A. (°1990; CG [...], OV [...]). Samen met uw dochter L. K. heeft u een muziekgroep genaamd K., jullie traden geregeld samen op in Colombia. U heeft voorts nog twee kinderen uit een vorige relatie, één van hen werd ongeveer 10 jaar geleden vermoord toen hij werd overvallen op straat.

Uw asielmotieven zijn identiek aan die van uw echtgenote:

Jullie problemen begonnen in 2019 nadat L. K. zich opgaf voor de gemeenteraad van Cucuta. Zij was aangesloten bij de rechtse (toenmalige regerings-)partij Centro Democratico. Bij drie gelegenheden werden er pamfletten afgeleverd aan uw huis en u ontving ook twee dreigtelefoontjes. Telkens luidde de boodschap dat L. K. moest stoppen met haar politieke kandidatuur, zo niet, dan zouden jullie vermoord worden. U veranderde naderhand van gsm-nummer. Uw andere dochter, K. A., was op haar beurt tewerkgesteld als ambtenaar bij de Banco Agrario de Colombia. In november 2019 reisde zij voor haar werk naar een gebied genaamd Tibu. Onderweg naar daar werd zij ontvoerd door de guerrillagroepering ELN; de strijders hadden immers de familieband ontrafeld tussen haar en de kandidatuur van uw andere dochter. Ook een collega van haar, genaamd M., werd toen ontvoerd omdat haar man een politieagent was. Toen u merkte dat uw dochter niet thuiskwam, nam u 's anderendaags contact op met haar werkgever, die u uiteindelijk inlichtte van uw dochters vasthouding. Na vijf nachten werden K. A. en M. vrijgelaten onder impuls van de zoon van een ELN-commandant, die een klant van de bank bleek te zijn. Met een taxi reisde uw dochter terug naar huis. Ongeveer 10 à 15 dagen later, in december 2019, verhuisden jullie allen naar een privécomplex in Rivas del Este binnen Cucuta.

Op 15 januari 2020 verliet K. A. op eigen houtje Colombia, haar zoontje bleef op zijn beurt bij jullie. Uw dochter verbleef aanvankelijk één jaar in Spanje en reisde vervolgens door naar België, waar ze op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het CGVS weigerde K. A. op 23 december 2021 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wegens het ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas. Op 26 januari 2022 tekende zij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De Raad bevestigde de weigeringsbeslissing van het CGVS met het arrest van 2 mei 2022. Op dit moment verkeert K. A. in een relatie met een Belgische man, inmiddels hebben zij samen een kind gekregen.

Na het vertrek van uw dochter uit Colombia kenden u en uw echtgenoot geen rechtstreekse problemen meer. Wel diende L. K. in 2020 een aangifte in bij het parket in Ocaña. Thans is zij omwille van de problemen aangesloten bij een programma van het UNHCR (ACNUR) in Colombia. U en uw echtgenoot wendden zich ook tot deze organisatie ongeveer 8 maanden voor jullie vertrek, maar jullie ontvingen geen steun van hen. Uiteindelijk verlieten u en uw echtgenoot Colombia samen met het eerste kind van K. A., dit omdat zij niet wilde dat jullie nog langer in het land bleven. Op 28 november 2021 reisden jullie samen met het vliegtuig via Spanje naar België, waar jullie 's anderendaags arriveerden. Op 6 december 2021 dienden u en uw echtgenoot een eerste verzoek om internationale bescherming in; jullie kleinzoon werd op de Bijlage 26 van zijn moeder gevoegd. Mits jullie afwezigheid op het interview bij de DVZ, werd jullie beider verzoek afgesloten op 14 februari 2022. Zonder België te verlaten deden u en uw echtgenoot op 1 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming, dat door het CGVS ontvankelijk verklaard werd op 4 juli 2022.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vrezen u en uw echtgenoot het ELN.

Ter staving van jullie verklaringen dienden jullie de volgende documenten in: jullie beider internationale paspoorten (originelen gezien), uw geboorteakte (kopie), een aangifte bij de Fiscalia d.d. 21/05/2020 (kopie), een verslag van ACNUR d.d. 26/11/2021 (kopie) en tot slot een bundel formulieren van de Unidad para las Victimas (kopieën).

Op dit ogenblik verblijven uw zoon en uw dochter L. K. beiden nog in Colombia. Na jullie vertrek werd zij aangevallen in het gezicht en kwamen er drie mannen uw dochter opzoeken in haar appartement toen ze niet thuis was. Wellicht gebeurden deze zaken in februari 2022.

Op 9 september 2022 formuleerde uw advocaat een aantal opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud en dat van uw echtgenoot.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u te lijden aan diabetes en hoge bloeddruk. U verklaarde ook problemen te hebben met uw knie waardoor u met een stok wandelt (zie verklaring DVZ, vraag 28). Omwille van dit laatste voorzag het CGVS voor u een gehoorlokaal dicht bij de lift alsook een rolstoel om u te begeleiden van de receptie naar het lokaal en terug. Tijdens het persoonlijk onderhoud zelf werd ook gepeild naar uw medische situatie. Hierbij verwees u naar problemen met uw prostaat, ook verklaarde dat u mentaal een beetje moeite heeft, maar u voelde zich alvast wel in staat om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Verder werd er in het midden van uw gesprek een onderbreking ingelast en werd u met uw rolstoel begeleid tot aan de toiletten. U werd er ook op gewezen dat u steeds mocht tussenkomen indien u een extra pauze wenste of een glas water wilde drinken, een mogelijkheid waarvan u geen gebruik diende te maken. Voor het overige verliep uw persoonlijk onderhoud in normale en aangename omstandigheden, en bleek u perfect in staat om uw asielrelaas op een functionele manier uiteen te zetten en hierover gerichte vragen te beantwoorden (zie notities [...] p.3-4, p.10, p.16).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Aangezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven baseert als uw echtgenote (zie notities 21/24631Z p.6; zie notities [...] p.6), kan aan u identiek dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

“...” (idem bestreden beslissing verzoekster).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoekers stellen dat in geval van terugkeer zij het ELN vrezen omwille van de twee dreig telefoons en drie pamfletten die zij thuis ontvingen met betrekking tot de politieke activiteiten van hun dochter, L. K.; het feit dat hun dochter K.A. ontvoerd werd en het feit dat hun dochter K. A. nog recent een dreigberichtje kreeg.

Zij wijzen vooreerst op een nieuw element, met name dat L.K. Colombia ontvlucht is. Verzoekers stellen dat zij kort voor haar vertrek werd aangevallen en dat haar voormalige burens haar op de hoogte brachten dat ze gezocht was. Zij kwam in België aan op 12 oktober 2022 met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen en hebben hun verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 oktober (stukken 4, 5 en 6). Zij argumenteren dat aangezien L.K. het mikpunt vormt van de bedreigingen die haar ouders ontvingen en de reden is waarom haar zus K.A. ontvoerd werd, haar versie van de feiten uiterst belangrijk is en dat dus rekening moet gehouden worden met haar verklaringen om de internationale beschermingsverzoeken van verzoekers te beoordelen.

Wat betreft de gebeurtenissen die reeds beoordeeld werden in het kader van K.A.'s verzoek om internationale bescherming stellen verzoekers dat zij een nieuw licht werpen op deze gebeurtenissen en dat hun vrees dus dient bestudeerd te worden op basis van hun verklaringen zodat de loutere verwijzing naar de motivering van de beslissing betreffende hun dochter niet volstaat.

Wat de tegenstrijdigheden betreft die in de bestreden beslissingen worden opgeworpen stellen verzoekers dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat een mogelijke twijfel aan de realiteit van het verhaal van een verzoeker niet afdoet aan de vraag of er sprake is van een vrees voor vervolging en dat in de rechtspraak van de Raad ook werd erkend dat indien er nog grijze zones zijn en de geloofwaardigheid van de verzoeker door bepaalde inconsistenties of lacunes als gevolg van zijn kwetsbaarheid wordt aangetast, de twijfel hem uiteindelijk ten goede moet komen. Zij citeren deze rechtspraak.

Wat betreft de situatie van L.K., verzoekers' dochter, wijzen zij er opnieuw op dat L.K. ondertussen Colombia ontvlucht is omwille van de bedreigingen die ze kreeg en de vrees voor vervolging door het ELN. Zij betogen dat L.K. en haar familie werden aangevallen en besloten te vluchten en dat voormalige burens lieten weten dat zij actief werden gezocht. Verzoekers menen dat dit opmerkelijke feit hun geloofwaardigheid verhoogt.

Wat de late indiening van hun verzoek om internationale bescherming betreft, wijzen zij erop dat zij door hun voormalige raadsman niet op de hoogte werden gebracht dat hun eerste verzoek was afgesloten en dat zij, wanneer zij het te weten kwamen, twee dagen later hun tweede verzoek hebben ingediend. Zij wijzen verder op het standpunt van het UNHCR inzake de late indiening van een verzoek en rechtspraak van de Raad hierover.

Wat tenslotte de vroegere moord op verzoeksters broer en de twee broers en buitenechtelijke zoon van verzoeker betreft, stellen verzoekers dat deze feiten deel uitmaken van een politieke context die de familie van verzoekers vijandig gezind is. Zij wijzen erop dat de huidige president een ex-guerrillero is en tot een linkse politieke partij behoort, terwijl verzoekers familie rechts georiënteerd is en zij dus als politieke tegenstanders worden gezien. Deze moorden houden verband met hun politieke activiteiten en versterken hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Colombia.

Zij besluiten inzake de vluchtelingenstatus dat zij vrezen vervolgd te worden door het ELN, dat zij beschouwd worden als politieke tegenstanders van het regime en dat dit nog versterkt wordt door de recente vlucht van L.K. uit Colombia en de aanslag op haar familie.

In ondergeschikte orde betogen verzoekers dat omwille van de aangehaalde elementen er ook redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij citeren vervolgens uit een rapport van OSAR van 2021 over de veiligheidssituatie en het politiegeweld, uit de COI Focus – “*Colombia Veiligheidssituatie*” inzake de situatie in Cucuta en betogen dat dit een sterke ondersteuning vormt voor het relaas van verzoekers over de ontvoering van K.A.. Dit verslag bevestigt dat de situatie zeer gevaarlijk blijft. Cucuta wordt geïdentificeerd als de vierde gevaarlijkste stad van Colombia en ondanks deze vaststellingen ontbreekt een nauwkeurige, gedetailleerde en actuele analyse van de veiligheidssituatie in Cali door de commissaris-generaal.

Verzoekers vragen in hoofdorde te worden erkend als vluchtelingen en indien deze gronden niet worden erkend hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In nog ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen aangezien hun dochter ernstige problemen heeft gehad en het passend is hun verzoeken samen te voegen en hun vrees te onderzoeken op basis van het verhaal van hun dochter.

2.2. Verzoekers voegen volgende documenten toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Pro deo aanstelling;
3. Dreigbericht ontvangen door K. A. op 18 november 2021;
4. Bijlage 26 van L. K. en L. F.;
5. Identiteitskaart van L. K. en L. F.;
6. Paspoort van L. K., A. G., M. A. en L. F..

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 12 januari 2023 waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht: UNHCR, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van september 2015 en CEDOCA, *"COI Focus Colombia: veiligheidssituatie"* van 22 september 2022.

3.2. Verzoekers leggen een aanvullende nota neer van 6 januari 2023 waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht:

1. Foto's van L. K. na haar fysieke aanval in maart 2022;
2. Dreigbrieven;
3. Psychologische rapporten van L. K., haar man en kinderen, opgesteld in Cucuta, Colombia, dd. 15.06.2022 en 02.07.2022;
4. Lijst van kandidaten van de partij Centro Democratico bij de gemeenteraadsverkiezingen;
5. Officieel document van Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas, dd. 24.05.2022;
6. Kopie van een klacht door L. K. bij de Fiscalía general de la nación formato unico de noticia criminal, dd. 21.05.2020;
7. Certificaat van de Fiscalía general de la nación, aangaande beschermende maatregelen verleend aan L. K., dd. 05.05.2022;
8. Certificaat van de Fiscalía general de la nación, aangaande de overdracht van dossier van Ocana naar Cucuta, dd. 17.06.2021;
9. Foto van L. K. et de voormalige voorzitter van Centro democratico;
10. Document van het UNHCR, dd. 27.09.2022;
11. Identiteitskaart van A. G. C. R.;
12. Geboorteakte van A. G. C. R.;
13. Identiteitskaart van L. K. R. C.;
14. Identiteitskaart van Leonardo F. C. S.;
15. Foto's van L. K. tijdens de campagne;
16. Video's van L. K. tijdens de campagne.

3.3. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota neer van 26 februari 2025 waarin, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht: UNHCR, *"UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia"* van augustus 2023, CEDOCA, *"COI Focus Colombia: veiligheidssituatie"* van 20 november 2023, EUAA, *"Colombia Country Focus"* van december 2022, waarbij telkens de internetlink wordt vermeld.

4. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting van 20 maart 2025.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de

Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 1 van Richtlijn 2011/95 EU bepaalt: "In deze richtlijn gelden de volgende definities:

(...) d) „vluchteling”: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;"

6.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en leggen bij de indiening van hun beschermingsverzoek onder meer hun originele Colombiaanse paspoorten, en een kopie van verzoeksters geboortakte neer (AD, documenten, stukken 1 en 2). De identiteit en Colombiaanse nationaliteit zoals deze blijkt uit de neergelegde paspoorten wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoekers afkomstig zijn uit Cucuta in het departement Norte de Santander.

6.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de ELN. De kern van hun vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens hun verklaringen werden driemaal pamfletten bij hen thuis afgeleverd waarbij werd gesteld dat hun dochter L.K., die in oktober 2019 deelnam aan de gemeenteraadsverkiezingen als kandidaat voor de partij Centro Democratico, moest stoppen met haar politieke activiteiten. Zij ontvingen ook dreigtelefoontjes. Verzoekers' andere dochter, K.A. die als ambtenaar werkte bij de Banco Agrario de Colombia, werd in november 2019 ontvoerd door de ELN omwille van de politieke activiteiten van L.K. en vijf dagen later weer vrijgelaten. Verzoekers' dochter verliet Colombia in januari 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 juli 2021. Verzoekers hadden na het vertrek van hun dochter en tot hun eigen vertrek op 28 november 2021 volgens hun verklaringen geen problemen meer en dienden een eerste verzoek in België in op 6 december 2021. Verzoekers dochter L.K. bleef in Colombia tot 11 oktober 2022 en diende op 14 oktober 2022 ook een verzoek om internationale bescherming in België in.

6.4. Verzoekers leggen ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming bij het CGVS een klacht bij de Fiscalia van 21 mei 2020 neer, ingediend door hun dochter L.K., documenten van UNHCR Colombia waarop zij en hun dochter K.A. vermeld staan en formulieren van de Unidas para las Victimas. Door middel van hun aanvullende nota leggen verzoekers kopieën van de identiteitsdocumenten van verzoekers dochter L.K., haar echtgenoot en kinderen, psychologische rapporten die betrekking hebben op L.K., haar echtgenoot en hun kinderen van 15 juni 2022 en 2 juli 2022; een lijst van kandidaten van de partij Centro Democratico bij de gemeenteraadsverkiezingen, een foto van L.K. met de voormalige voorzitter van Centro Democratico, foto's en video's van L.K. tijdens de campagne, een foto van L.K. na een fysieke aanval in maart 2022, dreigbrieven, een kopie van een klacht ingediend door L.K. van 21 mei 2020, een certificaat van de Fiscalia van 5 mei 2022 aangaande beschermende maatregelen verleend aan L.K., een certificaat van de Fiscalia van 17 juni 2021 aangaande de overdracht van een dossier van Ocana naar Cucuta en een document van de Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas van 24 mei 2022 (aanvullende nota verzoekers).

Uit verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten blijkt dat de door hen aangehaalde vrees voor vervolging door de ELN en de door hen aangehaalde problemen hun oorsprong vinden in de politieke activiteiten van hun dochter L.K. en dat zij bij de indiening van hun verzoeken voornamelijk beroepen op de bedreigingen aan het adres van L.K. door middel van pamfletten en telefonische bedreigingen en de ontvoering van hun dochter K.A. samen met een collega van haar in november 2019. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat verzoekers' dochter L.K. drie dagen na de datum van de bestreden beslissingen zelf ook een verzoek om internationale bescherming indiende. De Raad stelt vast dat de door verzoekers in het kader van hun beroep bij de Raad neergelegde documenten die betrekking hebben op de politieke activiteiten van L.K., de psychologische problemen die L.K. haar partner en kinderen hadden in Colombia, en de stavingsstukken inzake de bedreigingen en fysieke belaging waarvan L.K. beweert het slachtoffer te zijn geweest, dezelfde zijn als de documenten die door L.K. en haar partner in het kader van hun beschermingsverzoeken werden neergelegd. In zijn arrest nr. 326 064 van 30 april 2025 oordeelde de Raad dat in acht genomen de verklaringen van L.K. en deze van haar partner en de door haar neergelegde documenten, en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie L.K. en haar partner niet aannemelijk maken dat zij en haar kinderen omwille van haar activiteiten voor Centro Democratico en haar activiteiten als sociale leidster voor haar vertrek uit Colombia ernstige problemen hebben gekend of

vervolgving hebben ondergaan en evenmin dat zij en haar kinderen vervolgving riskeren ingeval van terugkeer naar Colombia. Daarbij werd door de Raad het volgende overwogen:

“6.2. Verzoekster verklaart bij de indiening van haar beschermingsverzoek de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Zij legt onder meer haar Colombiaanse paspoort en de paspoorten van haar echtgenoot en kinderen neer en een usb-stick waarop een schermafdruck van de identiteitsdocumenten van haar en haar gezinsleden staat (AD, documenten, stukken 1 en 17). De identiteit en Colombiaanse nationaliteit van verzoekster en haar kinderen wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoekster en haar kinderen afkomstig zijn van Cucuta in de provincie Norte de Santander en er hebben verbleven tot hun vertrek uit Colombia in oktober 2022.

6.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolgving in Colombia wegens haar politieke activiteiten. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens haar verklaringen is verzoekster lid en militante van de rechtse partij Centro Democratico en zingt zij ook op politieke bijeenkomsten. Zij nam namens deze partij deel aan de gemeenteraadsverkiezingen in Cucuta die plaatsvonden in oktober 2019. In de aanloop naar deze verkiezingen, vanaf augustus 2019 kregen haar ouders thuis in Los Patios bedreigingen via de telefoon en via pamfletten van de ELN, waarbij werd gesteld dat verzoekster moest stoppen met haar politieke activiteiten (NPO verzoekster, p. 8). Daarna werd volgens haar verklaringen haar zus K.A. gedurende vijf dagen ontvoerd door ELN en daarna weer vrijgelaten. Verzoekster werd niet verkozen voor de gemeenteraad maar bleef tijdens de coronapandemie actief voor de partij door goederen te leveren aan mensen die voor haar gestemd hadden. Toen herbegonnen de telefonische bedreigingen en verzoekster besloot in april 2020 naar Ocana te verhuizen met haar gezin en in mei 2021 een klacht in te dienen bij het openbaar ministerie. Nadat verzoekster en haar gezin in januari 2021 naar Cucuta terugkeerden, begonnen de bedreigingen opnieuw in juli 2021. Zij werd verbaal bedreigd door een jongeman uit hetzelfde appartementsblok en besloot daarop haar klacht uit te breiden en te vragen dat het onderzoek van Ocana naar Cucuta zou verplaatst worden. Verzoekster voerde campagne voor Centro Democratico voor de verkiezingen voor de Kamer en Senaat in februari 2022 en werd in maart 2022 door een vrouw fysiek aangevallen en bedreigd in de buurt van verzoeksters appartementsblok. Verzoekster meldde ook dit incident aan de Fiscalia die haar aanraade te verhuizen. Verzoekster en haar gezin verhuisden naar Terraviva in Cucuta en verzoeksters oudste zoon kreeg psychologische problemen en ondernam een zelfmoordpoging. Verzoeker verklaart ook een sociale leidster te zijn geweest die zich via de organisatie CENAFRO inzette voor de rechten van Afro-Colombianen. Verzoekster verklaarde voor haar kinderen een vrees voor vervolgving in te roepen omwille van dezelfde motieven. Verzoeksters partner diende samen met haar een verzoek om internationale bescherming in. Zijn beschermingsverzoek is volledig gebaseerd op de vluchtmotieven die verzoekster aanhaalde. Hij haalde geen eigen vluchtmotieven aan.

Met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten dient vooreerst te worden vastgesteld dat haar zus K.A. reeds in juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de commissaris-generaal aan haar zus de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar verklaringen dat zij zou zijn ontvoerd door de ELN omwille van de politieke activiteiten van haar zus. De Raad bevestigde de analyse van de commissaris-generaal in zijn arrest van 2 mei 2022. Verzoeksters ouders verlieten Colombia eveneens vroeger dan verzoekster. Zij dienden een verzoek om internationale bescherming in op 6 december 2021. In haar beslissing van 12 oktober 2022 weigerde de commissaris-generaal beide ouders de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Daarbij werd onder meer overwogen dat geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van verzoeksters zus omwille van tegenstrijdigheden in hun verklaringen en dat het gegeven dat verzoekster nog in Colombia verbleef een verdere indicatie was van de ongeloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten. Het beroep dat tegen deze beslissingen werd aangetekend werd sine die uitgesteld door de Raad in afwachting van de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming dat na de beslissing van de commissaris-generaal genomen ten aanzien van de ouders, in België was ingediend.

Verzoeker legde ter staving van haar politieke activiteiten in Colombia onder een document voor met de hoofding van Centro Democratico waarop een lijst staat van personen die deelnemen aan de gemeenteraadsverkiezingen van Cucuta van 27 oktober 2019 voor deze partij. Verzoekster staat vermeld onder nummer 8 (AD, documenten, stuk 3 en vertaling). Het document met de hoofding van Centro Democratico ondertekend door P.R.R. secretaris-generaal van Centro Democratico stelt dat verzoekster als militante van de partij werd geregistreerd op 10 oktober 2019 en dat zij deelnam als kandidaat voor deze partij aan de verkiezingen voor de gemeenteraad van Cucuta op 27 oktober 2019. Dit document is opgesteld op 30 januari 2023 (AD, documenten, stuk 14 en vertaling). Verder legt zij ook nog een foto neer van haarzelf in het gezelschap van een persoon.

Verzoekster verklaart hierover dat deze persoon voormalig president Uribe is (AD, documenten, stuk 10). Het is niet betwist dat verzoekster in het verleden politiek actief was voor de partij Centro Democratico. Uit haar verklaringen die gesteund worden door voormelde documenten van Centro Democratico blijkt dat zij

deelnam aan de gemeenteraadsverkiezingen in Cucuta op 27 oktober 2019. Zij werd niet verkozen en uit de aangifte bij de Fiscalia van 21 mei 2020 blijkt dat zij toen verklaarde dat zij uit de politiek was gestapt omwille van de bedreigingen die zij had gekregen via de pamfletten die aan het huis van haar ouders werden achtergelaten en telefoontjes aan haar moeder (AD, documenten, stuk 18, vertaling klacht Fiscalia (stuk 4)). Verzoekster verklaarde bij het CGVS en in dezelfde klacht dat zij tijdens de pandemie besloot de mensen te helpen die haar hadden geholpen tijdens de verkiezingen en dat er toen opnieuw bedreigingen kwamen door middel van pamfletten (NPO, p. 6, AD, documenten, stuk 18). In beide periodes zouden de pamfletten zijn achtergelaten bij het huis van haar ouders en zou haar moeder telefonisch zijn bedreigd.

In de mate dat verzoekster in het kader van haar eigen beschermingsverzoek zich baseert op de bedreigingen door middel van pamfletten en telefonische intimidatie van verzoeksters ouders en de ontvoering van haar zus door de ELN, dient te worden opgemerkt, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing dat deze beweerde feiten niet geloofwaardig zijn geacht door de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad oordeelde hierover in zijn arrest van 2 mei 2022 als volgt:

“Vervolgens acht de Raad de door verzoekster voorgestelde gang van zaken aan de controlepost van het ELN niet aannemelijk. Hierover bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente overwegingen: “Zo stelde u dat het ELN de identiteitsdocumenten van u en uw vier collega’s bekeek en u gelooft ook dat zij gedurende twee uren uw sociale media hebben overlopen vooraleer zij u meenamen (CGVS p.17-18, 29). Hierna zouden zij u en uw collega M. (...) (de vrouw van een politieagent) ontvoerd hebben onder het voorwendsel dat jullie de regering ondersteunden (CGVS p.18). Het mag echter verbazen dat het ELN toen ook niet uw andere drie collega’s meenam maar dat zij daarentegen gewoon mochten terugkeren naar Cúcuta, volgens u “omdat zij geen enkele band hadden met de regering” (CGVS p.18, 28). Zij waren nochtans net als u ambtenaren bij een overheidsbank wiens taak er onder meer uit bestond openstaande kredieten te gaan vereffenen (CGVS p.8, 25; CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) en konden dus ook omwille van die reden duidelijk met de regering geassocieerd worden en/of dezelfde politieke ideologie als u aanhangen. Per slot van rekening waren ook u en M. (...) zelf geen politici of politieagenten, maar respectievelijk ‘zus van’ en ‘echtgenote van’. Het is dan ook weinig plausibel dat het ELN de weinig strategische beslissing zou nemen om hen te laten gaan, wetende dat zij getuigen waren van jullie vasthouding en dat zij nadien met gemak de autoriteiten konden inlichten om deze controlepost te lokaliseren. Dat er hen gewoon werd gezegd dat zij zeker geen klacht mochten neerleggen, verandert dit niet (CGVS p.18). Door uw collega’s te laten gaan had het ELN daar immers geen grip meer op, met alle risico’s van dien.” Verzoekster herhaalt haar verklaringen volgens dewelke zij samen met haar collega’s al zeven keer (op twintig) guerrilla’s tegenkwam in de context van haar werk en dat het ELN nooit ambtenaren van de Banco Agrario als doelwit heeft genomen. De reden waarom verzoekster en haar collega M. in tegenstelling tot hun collega’s zouden zijn vastgehouden is volgens haar gelegen in “hun persoonlijke of familieband met de autoriteiten en regering”. De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat het gegeven dat verzoekster de zus is van een politica en dat haar collega M. de echtgenote van een politieagent zou zijn niet wegneemt dat zij zelf geen politici of politieagenten zijn en in die zin geen profiel hebben dat hen onderscheid van hun collega’s. Deze collega’s werkten net als hen bij de bank en dus voor de regering en konden dus net als hen worden verondersteld die regering te steunen. Verzoekster heeft immers zelf aangegeven dat het een evidentie was dat zij de regering steunde aangezien zij er voor werkte (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Deze verklaring ondergraaft haar stelling dat haar andere collega’s behalve M. geen enkele band hadden met de regering en dat hun belagers hen daarom hebben laten gaan. Door verder te wijzen op wat UNHCR in zijn richtlijnen betreffende Colombia heeft vastgesteld over het algemene wantrouwen dat Colombianen koesteren ten aanzien van hun autoriteiten en zonder meer te poneren dat het niet redelijk is te denken dat burgers de mogelijkheid hebben om bij deze autoriteiten de misbruiken van het ELN te melden, maakt verzoekster niet in concreto aannemelijk dat het ELN van haar drie collega’s kon verwachten dat zij niets aan de autoriteiten zouden melden. Het feit dat het te gevaarlijk zou zijn geweest voor deze collega’s om naar de politie te gaan en aangifte in te dienen, aangezien het ELN hun identiteit zou hebben gekend, neemt niet weg dat de guerrilleros hier geen grip meer op hadden nadat zij deze collega’s hadden laten gaan, met alle risico’s voor hen van dien. Wat betreft de door verzoekster voorgehouden vasthouding gedurende vijf dagen, dient vervolgens te worden vastgesteld dat haar verklaringen over haar belagers allerminst kunnen overtuigen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht: “Zo vermeldde u tijdens uw vrije relaas niet welke groep er u dagenlang ontvoerd zou hebben, ondanks het feit dat er u werd gevraagd om uitgebreid en in detail uw redenen voor vertrek uit te leggen (CGVS p.17-21). Hier later op doorgevraagd, meende u dat de groep die u en uw collega ontvoerde “tot het ELN behoorde” (CGVS p.26). U gevraagd door welke subgroep van het ELN jullie werden tegengehouden, verklaarde u dat dat voor u niet duidelijk was en dat het ELN niet zo veel namen gebruikt als de (subgroepen van de) FARC, maar dat de ELN-groep die in dat gebied heerst allicht “Nemesio Camacho” heet (CGVS p.27). Uw verklaringen klemmen echter met de beschikbare landeninformatie. Verschillende bronnen berichten namelijk dat het ELN wel degelijk uit meerdere subgroepen of “fronten” bestaat, die bekend zijn volgens hun geografische windstreek in Colombia én volgens hun guerrilla-aanvoerders (zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Zo is in Norte de Santander het (grotere) noordoostelijke front van

het ELN actief, tevens bekend als het Manuel Pérez Martínez-front, met ook daarbinnen nog verscheidene subfronten met elk een specifieke benaming. Van een groep die "Nemesio Camacho" heet, wordt hierin echter nergens melding gemaakt, evenmin van een front onder de leiding van ene "V. (...)". Dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, doet behoorlijk vreemd aan vermits u gedurende vijf dagen ontvoerd zou zijn door een ELN-groepering en gelet op uw interesse in politiek (CGVS p.9, 21-22). Waar op basis van de in het verzoekschrift geciteerde passages van de notities van haar persoonlijk onderhoud kan worden aangenomen dat zij een zekere kennis heeft van de verschillende guerrillagroepen die in Colombia actief zijn, weerlegt verzoekster niet dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet kon aanduiden door welke subgroep of front van het ELN zij zou zijn ontvoerd en gedurende vijf dagen vastgehouden. De door haar gevoegde informatie van InSight Crime over de zeven actieve fronten van het ELN in Colombia (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) bevestigt in lijn met de landeninformatie in het administratief dossier dat in het departement Norte de Santander het noordoostelijke Manuel Pérez Martínez Front actief is, doch wijzigt niets aan het feit dat zij hier klaarblijkelijk niet van op de hoogte was tijdens haar persoonlijk onderhoud. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt nergens in de bestreden beslissing ontkend dat het Manuel Pérez Martínez Front verder is opgedeeld in subfronten. De commissaris-generaal wijst er evenwel terecht op dat nergens in de beschikbare informatie melding wordt gemaakt van een front of groep met de naam "Nemesio Camacho" of onder leiding van een zekere V. en verzoekster brengt zelf geen informatie bij die haar verklaringen kan staven. Behalve over de identiteit van haar belagers, kon verzoekster ook over hun doel of motieven geen klaarheid scheppen. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht: "U verklaarde dat uw belagers op het moment van uw ontvoering enkel uitlegden dat ze u meenamen omwille van de functie van uw zus (CGVS p.27). U gevraagd hoe vaak het ELN met u sprak tijdens uw vasthouding, stelde u echter dat ze "niet echt" langskwamen om met u te spreken, behalve om eten te brengen en om u aan te randen doch dat laatste zou de commandant telkens vrijdeld hebben bij gebrek aan bevelen van hogerhand (CGVS p.18, 29). U voorts gevraagd wat het doel van het ELN was om u vast te houden, beweerde u dat u gelooft dat ze aan het wachten waren op een bevel om jullie te vermoorden of dat ze misschien losgeld wilden vragen van de bank hoewel u daar nooit bent achter gekomen (CGVS p.29). Dergelijke vage en inconsistente antwoorden kunnen niet overtuigen. Indien een guerrillagroep u werkelijk ontvoerd had om via u en uw collega losgeld te verkrijgen, kan logischerwijze worden verwacht dat zij jullie hierover informeren en vooral aan de tand voelen, dit om zo snel mogelijk hun doel te kunnen bereiken, gezien elke bijkomende dag zou gelijkstaan aan een hoger risico dat de autoriteiten hen op de hielen konden zitten. In dat geval zou het tevens niet meer dan logisch geweest zijn dat uw werkgever (of uw familie) u nadien had ingelicht over een te betalen som, echter blijkt niets nergens uit uw verklaringen. Anderzijds, mocht het ELN de intentie hebben gehad om u te vermoorden, kan er vanuit gegaan worden dat zij meteen de daad bij het woord voegen, in plaats van u urenlang te vervoeren en u daarna meerdere dagen vast te houden en van proviand te voorzien (CGVS p.17-21). Er kan niet worden ingezien wat zij hiermee wensten te bereiken, behalve veel tijdverlies." De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om de door haar aangevoerde feiten en vrees in concreto aannemelijk te maken en dat zij daartoe niet kan volstaan met een verwijzing naar de objectieve landeninformatie over de typologie en doelwitten van het geweld in haar regio van herkomst waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en die zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stukken 4 en 5). Van verzoekster mag worden verwacht dat haar verklaringen over de feiten die zij beweert te hebben meegemaakt en waarop zij zich beroept in het kader van haar verzoek om internationale bescherming voldoende precies, consistent en aannemelijk zijn opdat hieraan geloof zou kunnen worden gehecht. De vage en inconsistente verklaringen die zij blijkens de hierboven aangehaalde niet-betwiste vaststellingen in de bestreden beslissing heeft afgelegd over de intenties van haar belagers zijn wel degelijk van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Hierbij dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als losse zinnen die elk op zich deze beslissing zouden kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven dat de commissaris-generaal ertoe heeft doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing op goede gronden: "Helemaal frappant is echter dat het ELN u en uw collega plotseling zou hebben vrijgelaten, simpelweg omdat de zoon van de commandant uw klant bleek te zijn en hij een goed woordje kon doen bij zijn vader (CGVS p.19). Naar eigen zeggen deed hij dat omdat hij u een goede vrouw vond en omdat het uw zus was die in de politiek zat, en niet u (CGVS p.19). Deze uitspraak lijkt wel heel erg bij de haren getrokken. Niet alleen staat dit haaks op het motief waarom het ELN u in de eerste plaats viseerde – namelijk net door het feit dat u de zus van een politiek kandidaat was (CGVS p.18) – ook lijkt het helemaal ongerijmd dat een guerrillacommandant dergelijke, weinig strategische beslissing zou nemen met alle daarbij gepaard gaande risico's. Net zoals in het geval van uw drie collega's die blijkbaar zonder slag of stoot mochten vertrekken, hadden uw ontvoerders ook hier geen enkele garantie dat u hun controlepost en kamp nadien niet zou kunnen verlinken bij de Colombiaanse ordediensten, wel integendeel. U bleek immers geen persoon die met hen wilde meewerken (u gedroeg zich agressief waardoor het ELN u moest afzonderen; CGVS p.18, 28) en, meer nog, u had op dat moment uitgebreide informatie over de organisatie van een ELN-cel, het reilen en zeilen van hun kamp en de persoonlijke gegevens van (de zoon van) een commandant die u via hun bankgegevens op uw werk kon achterhalen (CGVS p.19). Dat een van de grootste guerrillagroeperingen van Colombia zo ondoordacht te

werk zou gaan, is niet geloofwaardig.” Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in essentie betoogt dat er sprake was van een belangenconflict in hoofde van de zoon van de commandant als gijzelnemer “van de persoon die hem een krediet kan verlenen of niet verlenen” en dat het niet over zijn sympathie voor verzoekster ging maar wel over “economische en financiële kwesties”. Deze redenering strookt immers niet met het beeld dat verzoekster ophangt van de groepering die haar zou hebben gegijzeld waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangeeft “dat ze zelfs binnen het Colombiaanse juridische apparaat zijn doorgedrongen, dat zij alles in de hand hebben min of meer, dat ze overal wel een infiltrant hebben zitten” (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Van een groepering met dermate veel macht en invloed kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar leden meerdere opties hebben om aan de nodige financiering te geraken. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom de guerrillero in kwestie niet bij een andere medewerker van de bank terecht zou kunnen om zijn uitstaande kredieten te beheren of nieuwe kredieten af te sluiten, te meer daar verzoekster volgens haar verklaringen helemaal niet wist dat deze man een guerrillero was en er dus geen sprake blijkt te zijn geweest van een soort van geheime verstandhouding die hij desgevallend had willen bestendigen door haar te laten gaan. De veronderstelling dat het ELN niet veel riskeerde door verzoekster vrij te laten “gelet op het klimaat van terreur en de middelen waarover zij beschikken” weegt naar het oordeel van de Raad niet op tegen het feit dat verzoekster, gelet op haar klantenrelatie met de zoon van de commandant, specifieke informatie bezat die zou kunnen leiden tot de identificatie van de betrokkenen en haar gijzelnemers hoe dan ook geen enkele garantie hadden dat verzoekster hen niet zou aangeven bij de Colombiaanse autoriteiten. Voorts dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekster doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar woonplaats na de door haar voorgehouden ontvoering. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente toelichting: “In het begin van uw persoonlijk onderhoud verklaarde u gewoond te hebben in Montebello, Los Patios (CGVS p.5-6). U gevraagd of u uw hele leven in hetzelfde huis woonde, bevestigde u dit (CGVS p.6). Daarna gepeild naar uw adres, wijzigde u plotseling uw verklaring zeggende dat u vanaf december 2019 naar een privéappartement in Riviera Del Este, Cúcuta moest verhuizen omwille van de problemen, en u diende dit adres af te lezen van uw gsm vooraleer het te kunnen vermelden (CGVS p.6). U was daar samen met uw ouders en zoon naartoe verhuisd, zo gaf u aan (CGVS p.6). Nochtans luidde bij de DVZ uw verklaring ook dat u uw hele leven op hetzelfde adres in Los Patios heeft gewoond (verklaring DVZ, vraag 10). Hiermee geconfronteerd, meende u dat u dit nieuwe adres wel degelijk vermeld had bij de DVZ maar dat de ambtenaar u daarna het zwijgen oplegde (CGVS p.6). Deze uitleg overtuigt niet. Er werd bij de DVZ immers duidelijk gepeild naar uw laatste adres in Colombia én naar uw andere verblijfsplaatsen in de voorbije jaren (verklaring DVZ, vraag 10). Vermits u in dit geval slechts twee adressen zou hebben gehad in uw hele leven, valt het niet aan te nemen dat de DVZ-ambtenaar deze niet zou optekenen; overigens bevatten uw DVZ-vragenlijst en –verklaringen geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Integendeel, u tekende uw verklaringen voor akkoord en formuleerde geen enkele toevoeging of opmerking nadat deze aan u voorgelezen werden (verklaring DVZ p.13; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 8). In dit verband moet worden vastgesteld dat uw advocaat voor uw persoonlijk onderhoud via e-mail dan wel een aantal “fouten” van uw DVZ-verklaringen overmaakte aan het CGVS maar hierbij werd evenwel geen melding gemaakt van het feit dat daarin niet genoteerd werd dat u in december 2019 naar een nieuw adres in Cúcuta zou zijn verhuisd (zie e-mail d.d. 9 november 2021 in administratief dossier). En buiten hetgeen in deze e-mail vermeld staat, had u overigens geen verdere opmerkingen over uw eerste interview (CGVS p.4).

Omwille van al het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat u op 1 december 2019 verhuisd zou zijn naar Rivera Del Este, Cúcuta. Deze bewering klemmt per slot van rekening ook met de door u neergelegde parketaangifte waarin uw zus vorig jaar liet optekenen dat uw moeder toen nog steeds in Montebello, Los Patios woonde en niet in Riviera Del Este, Cúcuta (zie documentenmap in administratief dossier).” Verzoekster beperkt zich tot blote beweringen waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij enkel van de vragenlijst die zij op 9 juli 2021 heeft ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een kopie heeft gekregen doch niet van de andere verklaringen die zij die dag bij de DVZ heeft afgelegd en dat zij bijgevolg niet de mogelijkheid heeft gehad om deze verklaringen te lezen en samen met haar advocaat en een tolk te vertalen en er opmerkingen over te formuleren. Haar bewering als zou er geen tolk aanwezig zijn geweest op 9 juli 2021 tijdens haar interview bij de DVZ strookt overigens niet met de vaststelling dat het verslag van dit gehoor ondertekend werd door een tolk. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt – en door verzoekster niet wordt betwist –, bevatten de verslagen van verzoeksters verklaringen bij de DVZ geen enkele indicatie dat er zich vertaal- of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Deze verslagen werden haar bovendien voorgelezen in het Spaans en verzoekster heeft middels het plaatsten van haar handtekening erkend dat haar verklaringen oprecht en correct zijn (adm. doss., stuk 9, verklaring DVZ en vragenlijst). Het betoog in het verzoekschrift is tot slot niet dienstig ter verklaring van de vaststelling dat verzoekster ook op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) initieel verklaard heeft haar hele leven op hetzelfde adres in Los Patios te hebben gewoond (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). De commissaris-generaal wijst er verder in de bestreden beslissing terecht op dat de aangifte die verzoeksters zus L. zou hebben ingediend bij het Colombiaanse parket (Fiscalía) op

meerdere punten afwijkt van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vastgesteld: “Zo verklaarde u op het persoonlijk onderhoud dat uw zus deze aangifte in augustus 2020 deed, terwijl die volgens dit document eigenlijk zo’n drie maanden eerder gebeurde op 21 mei 2020. Wat betreft de drie pamfletten zijn uw verklaringen evenmin eensluidend met wat uw zus t.a.v. de Fiscalía zou hebben verklaard: hoewel deze pamfletten volgens u werden afgeleverd aan uw moeders huis in augustus 2019, maart 2020 en april 2020, liet uw zus bij het parket optekenen dat diezelfde briefjes daar toekwamen in augustus 2019, september 2019 en begin mei 2020 (“twee weken geleden”) (CGVS p.23-24; zie documentenmap in administratief dossier). Dergelijke tegenstrijdigheden doen fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, temeer de door u opgegeven data op de kopieën van de dreigbriefjes geschreven staan. Dat het laatste pamflet verder in ontvangst genomen werd door uw kennis J. R. (...) die het huis van uw moeder bewoonde (CGVS p.24), valt verder nergens te lezen in die parketaangifte, overigens lijkt het zeer bedenkelijk dat u een “collega en vertrouwenspersoon” zou laten wonen op een adres waar eerder pamfletten met doodsb bedreigingen waren toegekomen. Nog frappanter is echter dat uw zus bij de Fiscalía met geen woord repte over uw voorgehouden ontvoering en daar zelfs verklaarde dat zij “geen idee heeft welke persoon of personen deze bedreigingen uiten” (zie documentenmap in administratief dossier). Nochtans beweerde u dat het de guerrilla was die uw familie bestookte met bedreigingen (CGVS p.12-13) en moeten jullie dit uitgebreid met elkaar hebben besproken. Bovendien beschikte u, zoals eerder opgemerkt, over de naam van de (zoon van de) ELN-commandant alsook andere informatie over hun controlepost en hun kamp. Men kan dan ook verwachten dat uw zus dergelijke informatie meegeeft aan de ordediensten in het geval van een oprechte vrees, mits het belang van dit soort aanknopingspunten in een parket- of politieonderzoek. Dat u desondanks verklaart dat uw zus in Colombia op geen enkele vorm van bescherming kan rekenen en dat de overheid haar zaak zoals zovele heeft geseponeerd (CGVS p.33) is dan ook volledig ongerijmd.” De Raad wijst erop dat hem geen enkele rechtsregel of geen enkel rechtsbeginsel bekend is – en verzoekster duidt geen dergelijke regel of beginsel aan – die of dat voorschrijft dat de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming voorafgaand aan het nemen van een beslissing inzake diens verzoek moet confronteren met de vaststellingen of motieven op grond waarvan hij voornemens is die beslissing te nemen. Waar op grond van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 van de dossierbehandelaar mag worden verwacht dat hij de verzoeker de gelegenheid biedt uitleg te verschaffen over tegenstrijdigheden in diens verklaringen die worden opgemerkt tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt niet dat dit evenzeer geldt waar het tegenstrijdigheden tussen verklaringen en de inhoud van neergelegde documenten betreft die desgevallend nadien aan het licht zijn gekomen. Bovendien beschikt verzoekster met onderhavig beroep over de mogelijkheid om ten aanzien van de Raad, die hierover oordeelt met volheid van rechtsmacht, argumenten aan te voeren tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal. Haar betoog is evenwel niet afdoende. Verzoekster verwijst andermaal naar de eerder aangehaalde passage uit voormelde richtlijnen van UNHCR over het algemene wantrouwen van Colombianen ten aanzien van hun nationale autoriteiten en stelt dat het feit dat haar zus, die zelf voor vervolging vreest en nog steeds in Colombia woont, de naam van de commandant niet heeft vermeld in haar aangifte haar geloofwaardigheid niet ondermijnt. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat haar zus, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, behalve de naam van de commandant van de guerrilla die haar zou hebben ontvoerd evenmin deze ontvoering op zich heeft vermeld, noch andere relevante informatie over de ontvoerders en hun locatie die zij haar zus ongetwijfeld moet hebben meegedeeld. Het houdt geen steek dat de zus van verzoekster klacht indient tegen de belagers van verzoekster met het oog op hun strafrechtelijke vervolging en het verkrijgen van bescherming, maar de autoriteiten uit wantrouwen bewust onvolledige informatie geeft waardoor de klacht uiteindelijk wordt geseponeerd. Bovendien biedt verzoekster geen verklaring voor de overige vastgestelde inconsistenties tussen haar verklaringen en de inhoud van voormelde aangifte. De vaststellingen hierover vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. De geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden problemen met het ELN wordt verder onderuit gehaald door de volgende pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal: “Hoewel u aangaf dat u na de ontvoering niet langer bij de bank wilde werken en niet langer in Colombia wilde blijven (CGVS p.20), blijkt dit niet uit uw gedrag na de vermeende feiten. Zo verklaarde u dat u pas vanaf december 2019 vakantie nam op uw werk vanwege een opzegtermijn van 30 dagen (CGVS p.20), waaruit volgt dat u de laatste weken van november 2019 nog ging werken. Indien u werkelijk toen al had besloten dat u uw land wilde verlaten, naar eigen zeggen omdat u doodsbang was (CGVS p.20), zou het niet meer dan logisch zijn dat u zelf onmiddellijk ontslag neemt door gewoon niet meer terug te keren naar uw werk, zonder rekening te houden met een eventuele opzeg. Uit het door u neergelegde werkcertificaat kan trouwens enkel objectief worden afgeleid dat u pas vanaf 16 januari 2020 verlof opnam (zie documentenmap in administratief dossier). Hoe dan ook, rekening houdend met het feit dat u na uw ontvoering al besloten had te vertrekken, mag het verbazen dat u geen eerstdaagse vlucht uit Colombia nam. U beschikte immers al sinds 2017 over een internationaal paspoort en u kunt als Colombiaanse visumvrij naar de Europese Unie reizen (zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien was u toen eigenares van een schoonheidssalon met meerdere werknemers in dienst, en uw broer en zus werken als architect en ingenieur (CGVS p.8-9), waardoor u ongetwijfeld over de nodige

fondsen kon beschikken om een vliegtuigticket te betalen en meteen te vertrekken. Dat u daarentegen nog twee maanden in Colombia verbleef, is dan ook zeer merkwaardig. Hierbij komt dat u in deze periode na uw vermeende ontvoering weinig moeite ondernam om enigszins onder de radar te blijven. Zo blijkt uit uw Facebookprofiel en dat van uw zus L. (...) dat u in december 2019 nog verschillende keren samenkwam met uw familieleden, zowel thuis als in uw schoonheidssalon, en dat jullie hiervan meerdere foto's openbaar op jullie profiel postten. Hieruit kan alvast niet worden afgeleid dat u kort daarvoor "de vijf meest rampzalige dagen van uw leven" had beleefd, evenmin kan worden ingezien waarom u uw locatie openlijk te grabbel zou gooien – niet in het minst omdat u op deze foto's samen met uw zus te zien bent, dit terwijl het ELN u letterlijk zou hebben gezegd dat zij op haar uit waren (CGVS p.19; zie landeninfo toegevoegd aan administratief dossier). Uw verklaring dat u zich na de ontvoering niet in het openbaar kon vertonen (CGVS p.7) moet dan ook met een stevige korrel zout worden genomen." Met het summiere betoog dat zij na haar ontvoering de bank niet direct kon verlaten, dat zij er nog tot december diende te werken omdat zij niet betaald kon worden als zij haar werk meteen had stopgezet en dat zij toch haar administratieve situatie moest regelen en een vliegticket moest kopen, slaagt verzoekster er niet in een afdoende verklaring te bieden voor het feit dat zij na haar ontvoering nog twee maanden – en geen maand, zoals zij in haar verzoekschrift voorhoudt – in Colombia verbleef. De hierboven aangehaalde motieven worden hiermee op geen enkele wijze weerlegd of ontkracht. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden betwist, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. (...) De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. (...)

"Tot slot merkt de Raad op dat verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet laat: "Daarenboven houdt het geen steek dat de drie pamfletten tegen uw zus L. (...) gericht waren, dat zij meermaals via de telefoon bedreigd werd en dat de guerrilla letterlijk tegen u gezegd zou hebben dat het uw zus is op wie hun pijlen gericht zijn (zie supra), maar dat uw zus zich op dit moment nog in Colombia bevindt (CGVS p.11). Uw verklaring dat zij naar Ocaña is moeten verhuizen omwille van uw ontvoering en dat zij daar de klok rond politiebescherming ontving van januari tot oktober of november 2020 (CGVS p.11, 23, 31-32), lijkt overigens niet te stroken met de werkelijkheid. Uw zus liet namelijk in het kader van haar parketaangifte d.d. 21 mei 2020 optekenen dat zij in de wijk Atalaya in Cúcuta woont – en dus niet in Ocaña – én dat zij op dat moment nog nooit de politie of de Fiscalía had geraadpleegd omwille van de feiten (zie documentenmap in administratief dossier).

Daarnaast zagen uw zus en haar echtgenoot er in de voorbije twee jaar blijkbaar geen graten in om op restaurant te gaan, af te spreken met uw ouders, en hun contactgegevens openbaar weer te geven, dit voor de verkoop van dieetproducten; getuige daarvan de schermopnames van hun Facebookprofielen toegevoegd aan uw administratief dossier. Bij enkele van deze foto's staat trouwens letterlijk de locatie "Cúcuta" vermeld. Uw zus trad in de voorbije periode zelfs meerdere keren op als zangeres, al dan niet samen met uw vader, en publiceerde ook hiervan openbare video's op Facebook en Youtube, waarop hun locatie opnieuw met weinig moeite te achterhalen is (zie ook landeninformatie toegevoegd aan administratief dossier). Het hoeft geen betoog dat, mocht uw zus werkelijk gevisieerd en bedreigd worden door de guerrilla, zij zichzelf en haar locatie nooit zo in het voetlicht zou plaatsen. Uw verklaring als zou zij momenteel met uw broer een procedure zijn gestart om bij een ambassade in Bogotá te worden ondergebracht alvorens te worden uitgestuurd naar Canada, de VS, Duitsland, België of Frankrijk, kan omwille van bovenstaande moeilijk worden aangenomen. Overigens legde u van deze specifieke procedure geen enkel begin van bewijs voor. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het CGVS niet inziet waarom u thans nog een "online strijd" zou voeren tegen de guerrilla via uw Facebookprofiel (CGVS p.33) en daarop mensen die u met de guerrilla associeert openlijk blijft beschimpen (zie documentenmap in administratief dossier). Indien uw zus L. (...) zich werkelijk in zo'n penibele situatie zou bevinden in Colombia – hetgeen u niet aangetoond hebt (zie supra) – zou dit haar alleen maar in een lastiger parket kunnen brengen." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen."

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten: "Uw internationaal paspoort biedt zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Hetzelfde kan worden vermeld voor wat betreft de kopieën van uw Colombiaanse identiteitskaart en geboorteakte. Ook het feit dat u universitaire studies gevolgd heeft en houder bent van een hoger diploma bedrijfsadministratie wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De kopie van het arbeidscertificaat en de foto met uw collega's ondersteunen uw verklaringen i.v.m. uw werkzaamheden bij de Banco Agrario de Colombia, iets wat door het CGVS evenmin betwist wordt, maar zij bieden geen begin van bewijs voor de door u aangehaalde problemen met het ELN. Het certificaat i.v.m. de verhuis van uw ouders in Colombia toont op zich evenmin aan dat u en uw familie problemen kenden met de voorheen vernoemde groepering. Bovendien wordt daar nergens in vermeld dat u op 1 december 2019 naar het adres in kwestie verhuisd zou zijn en legde u, zoals eerder aangegeven, tegenstrijdige verklaringen af over deze verhuis (zie supra). Het gaat hier overigens om een kopie waarvan de bewijswaarde zeer relatief mag worden genoemd. Verder toont de kopie van de kieslijst aan dat uw zus L.

(...) kandidaat was voor de gemeenteraadsverkiezingen van Cúcuta op 27 oktober 2019, niets meer en niets minder. Dat u en uw familie hierdoor persoonlijke problemen kenden met de guerrilla, kan hieruit niet blijken. De Facebookpublicatie van uw vriendin M. (...) en de correspondentie met een persoon die jullie beiden kent (CGVS p.4), biedt geen bewijs voor uw voorgehouden problemen met het ELN. Dergelijke getuigenissen zijn subjectief, deze persoon kan immers eender wat schrijven naar u op Whatsapp, al dan niet op uw vraag. Ook het loutere gegeven dat M. (...) zich al dan niet in de VS bevindt of daarnaartoe getrokken is, toont op zich jullie vermeende problemen met het ELN niet aan, daar ook tal van andere motieven aan de grondslag kunnen liggen van haar verhuis. Voorts kunnen de door u neergelegde schermafdrukken van uw Facebookprofiel dan wel uw verklaringen staven i.v.m. uw sympathieën voor ultrarechts in Colombia, echter tonen zij geenszins aan dat u en uw zus concreet door het ELN werden bedreigd en/of gevisieerd. Integendeel ondergraven zij uw vrees daar niet kan worden ingezien waarom u dergelijke zaken openbaar zou publiceren indien uw zus zich nog in Colombia bevindt, zoals hierboven gemotiveerd werd (zie supra). Overigens toont het loutere feit dat iemand u temidden een Facebookdiscussie een "paramilitaire hoerendochter" noemt (als reactie op een post waarin u zelf iemand publiekelijk beschimpt) nog niet aan dat u in Colombia werkelijk gevisieerd werd en wordt door de guerrilla (CGVS p.4), voor zover deze al enige bewijswaarde hebben gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke schermopnames. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt over de Facebookpublicaties op het profiel van uw zus die zich momenteel nog in Colombia bevindt. Het CGVS stelt verder vast dat de drie neergelegde dreigpamfletten allen kopieën zijn; voor het overige kunnen dergelijke briefjes door eender wie zijn opgesteld via knip- en plakwerk, waardoor deze op zich evenmin bewijswaarde dragen. Het dreigbericht via Facebook Messenger d.d. 1 juni 2021 vormt evenmin een begin van bewijs voor uw voorgehouden problemen met het ELN. Ook dit soort berichten kunnen door eender wie zijn gefabriceerd, al dan niet op vraag. In dit verband wenst het CGVS nog toe te voegen dat het bijzonder vreemd oogt dat de afzender ervan, ene G. O. (...), klaarblijkelijk uw vriend is op Facebook. Aangaande de verklaring van uw zus L. (...) bij het Colombiaanse parket, werd eerder reeds aangestipt dat deze op tal van pertinente punten afwijkt van uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud. Los daarvan gaat het om een kopie zonder handtekening(en) en moet worden benadrukt dat eenieder eender welke verklaring kan afleggen, waardoor deze gekopieerde aangifte op zich de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk kan maken. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Ten slotte verwijzen de nieuwsberichten naar een algemene situatie in uw land van herkomst doch zij hebben geen betrekking op uw individuele persoon. Aangaande de bijkomende opmerkingen die uw advocaat op 1 december 2021 via e-mail overmaakte na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, wenst het CGVS het volgende aan te stippen. Daar waar zij de lange duur van het persoonlijk onderhoud aankaart alsook het feit dat u zich niet zou hebben kunnen concentreren, dient te worden opgemerkt dat het eigenlijke gehoor in totaal 4 uur en 45 minuten duurde, dat er een pauze van 1 uur werd genomen (CGVS p.1, 21, 36), en dat u tijdens het onderhoud geen melding maakte van enige concentratieproblemen. Zoals eerder gesteld, maakte u zelf geen bezwaar tegen een verderzetting van het onderhoud (zie supra). Dat het persoonlijk onderhoud enige tijd in beslag nam, wijst er daarentegen net op dat het CGVS ernstig en nauwkeurig te werk is gegaan bij de behandeling van uw dossier. Bovendien verklaarde u de tolk steeds goed te hebben begrepen (CGVS p.33-34), werd de kwaliteit van de tolk geprezen door uw advocaat (CGVS p.34) en formuleerden jullie geen inhoudelijke opmerkingen na het ontvangen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. In de mate dat uw advocaat verder stelt dat zij de houding van de protection officer problematisch, ongepast en respectloos vond, kan niet anders dan worden opgemerkt dat deze appreciatie in wezen geheel subjectief is en dat zulks niet kan blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch maakte uw advocaat hiervan melding tijdens het persoonlijk onderhoud zelf of na afloop ervan. De protection officer is overigens een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om een dergelijke houding aan te nemen." Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt."

Verzoekster brengt geen nieuwe elementen aan die nog niet gekend waren op het ogenblik van het arrest van de Raad die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de verklaringen van verzoeksters zus K.A. als ongeloofwaardig door de Raad in bovenvermeld arrest.

De Raad herinnert eraan dat hij niet bevoegd is om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkel nieuw element voorlegt waarmee wordt aangetoond dat de eerdere beoordeling door de Raad anders zou zijn geweest indien het destijds had voorgelegen. Verzoekster, wanneer zij erop wordt gewezen dat de

verklaringen van haar zus inzake haar ontvoering reeds ongeloofwaardig zijn bevonden door de Belgische asielinstanties, beperkt zich er immers louter tot het herhalen dat haar zus met een collega werd gekidnapt en gedurende een tijd werd vastgehouden en daarna werd vrijgelaten omdat iemand haar daar kende en te stellen dat “ik weet gewoon dat die feiten wel degelijk waar zijn” (NPO, p. 15). In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat “Om te beginnen moet worden vastgesteld dat uw vrees ten aanzien van het ELN wegens uw voormalige politieke activiteiten deels gebaseerd is op een reeks dreigpamfletten en -telefoontjes aan het adres van uw ouders, en op de ontvoering en vasthouding van uw zus K. A. door voornoemde groepering in november 2019 (CGVS, p 4-5 + DVZ – Informatiefiche punt 3). Dit betreffen stuk voor stuk gebeurtenissen die reeds werden aangehaald door K. A. ten tijde van haar eigen asielprocedure. Belangrijk is hierbij op te merken dat haar verzoek afgesloten werd met een weigeringsbeslissing. Zo kon het CGVS geen enkel geloof hechten aan K. A.’s problemen met het ELN wegens talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden doorheen haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kwam tot dit besluit. De volledige motivering die de asielinstanties tot deze conclusie bracht, staat omstandig beschreven in het RvV-arrest nr. 272 194 van 2 mei 2022 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Ook in hoofde van uw ouders nam het CGVS een weigeringsbeslissing gezien geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen, het beroep hiertegen is momenteel hangende bij de RvV. U werd tijdens uw persoonlijk onderhoud met deze vaststelling geconfronteerd, doch bleef vasthouden aan uw relaas en stelde dat haar problemen en die van uw ouders allemaal voortvloeien uit uw politiek en sociaal engagement (CGVS, p 15; 4).

Het feit dat u ook blijft vasthouden aan als ongeloofwaardig beoordeelde verklaringen omtrent de problemen van uw zus en ouders, maakt dat ook uw vrees voor het ELN niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Hetzelfde geldt voor de voorgehouden vrees van uw echtgenoot.” In het verzoekschrift wordt geen enkel concreet verweer gevoerd tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Door louter in het eerste middel te stellen dat het CGVS fundamentele beginselen niet heeft gerespecteerd door feitelijke elementen, zoals de termijnen en beslissingen met betrekking tot de in Colombia ingediende klachten verkeerd te interpreteren, en zich te baseren op kleine tegenstrijdigheden zonder rekening te houden met de stress en het trauma waarmee zij tijdens het gehoor werd onderworpen, zonder concreet aan te geven waaruit de verkeerde interpretatie zou bestaan of concreet in te gaan op welke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar zus in het kader van haar beschermingsverzoek en de verklaringen van verzoekster in de aangifte bij de Fiscalia die ook door haar zus werd neergelegd, weerlegt zij geenszins de correcte vaststelling dat de verklaringen van verzoeksters zus ongeloofwaardig werden geacht door de commissaris-generaal omwille van talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden en dat ook de Raad tot dit besluit kwam zoals blijkt uit de hierboven geciteerde passages in voormeld arrest van de Raad. Zij brengt wat betreft de verklaringen van haar zus over de dreigpamfletten die aan het huis van hun ouders zouden zijn achtergelaten en de dreigtelefoontjes geen enkel tastbaar begin van bewijs bij die een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling van de Raad hierover in zijn arrest van 2 mei 2022. Zij legt enkel een foto neer van een dreigbrief (AD, documenten, stuk 13). De Raad kan slechts vaststellen dat het om een handgeschreven brief gaat, dat hierop niet wordt vermeld door wie de brief geschreven is en evenmin wie het voorwerp vormt van de bedreiging die erop vermeld wordt. Verder kan er ook niet uit afgeleid worden waar deze brief werd gevonden. In zoverre het om één van de drie dreigpamfletten zou gaan die bij verzoeksters ouders zouden zijn achtergelaten, wordt hierop verder geen enkele verwijzing gemaakt naar de ELN. Er kan gelet op de formele en inhoudelijke kenmerken ervan aan deze foto van een dreigbrief geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekster verklaarde in het kader van haar beschermingsverzoek, zoals haar zus, dat drie dreigpamfletten werden achtergelaten bij het huis van haar ouders, waarin telkens werd gezegd dat verzoekster moest stoppen met haar politieke activiteiten en dat zij anders zouden vermoord worden en dat haar moeder ook dreigtelefoontjes ontving. Verzoeksters ouders vertrokken begin december 2021 reeds uit Colombia omwille van de beweerd dreigpamfletten en dreigtelefoontjes omwille van verzoeksters politieke activiteiten en verzoeksters zus vertrok reeds in 2020 uit Colombia omwille van de bedreigingen van de ELN en haar voorgehouden ontvoering als gevolg van verzoeksters politieke activiteiten. Verzoekster zelf verbleef evenwel, zij het op verschillende adressen in Cucuta tot oktober 2022. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing blijkt uit haar verklaringen en de verklaringen van haar ouders en zus die geruime tijd voor haar een internationaal beschermingsverzoek indienden in België dat verzoekster zelf het eigenlijke doelwit zou zijn van de bedreigingen, en dat haar ouders en zus geruime tijd voor verzoekster Colombia verlieten. Het is niet onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat het geen steek houdt dat verzoeksters zus en ouders uit Colombia vertrekken terwijl zij achterblijft hoewel zij de hoofdfiguur is de hele kwestie. Verzoekster verklaarde verder dat de reden waarom zij achterbleef was dat dacht dat de situatie nog zou verbeteren (NPO, p. 5) en dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikte en een lening aanging om de reis naar België te kunnen betalen (idem). Indien de financiële beperkingen verzoekster weerhielden om samen met haar zus of ouders naar België te komen, rijst de vraag waarom zij steeds in Cucuta, waar de (schriftelijke en telefonische bedreigingen) aan het adres van verzoekster en de fysieke belaging van

verzoekster zouden hebben plaatsgegrepen omwille van haar politieke activiteiten, verbleven en er zelfs naar terugkeerden toen zij een periode bij haar schoonouders in Ocana woonden, indien zij er daadwerkelijk door de ELN zou zijn bedreigd, zoals zij beweert. Uit niets kan blijken dat verzoekster heeft overwogen zich in één van de buurlanden van Colombia tijdelijk in veiligheid te brengen, wat alvast de kost van de vliegreis zou uitsparen en evenmin heeft nagegaan of zij zich elders in Colombia in veiligheid konden brengen. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing valt verzoeksters afwachtende houding, gelet op de door haar geschetste context, niet te rijmen met de beweerde ernst van de bedreiging door de ELN, wat de geloofwaardigheid van deze bedreigingen verder ondermijnt. In het verzoekschrift wordt hier andermaal geen enkel verweer tegen gevoerd.

Verzoekster verklaarde ook dat zij in de aanloop naar de verkiezingen van februari 2022 door de partij Centro Democrático werd gevraagd om campagne te voeren voor enkele kandidaten, wat zij volgens haar verklaringen ook heeft gedaan (NPO, p. 9). Van haar campagne activiteiten voor de verkiezingen van februari 2022 en van haar ondersteunende activiteiten voor kiezers van Centro Democrático tijdens de corona-pandemie, legt verzoekster geen stukken voor.

Het reeds aangehaalde document ondertekend van de secretaris-generaal van Centro Democrático van 30 januari 2023, vermeldt niets over de activiteiten van verzoekster in beide periodes, terwijl het wel uitdrukkelijk bevestigt dat zij kandidaat was voor de verkiezingen van 27 oktober 2019.

Het is op zijn minst vreemd te noemen dat, indien verzoekster daadwerkelijk mede namens de partij tijdens de corona-pandemie mee goederen en voedsel verdeelde voor kiezers van verzoekster en de partij en zij actief ook de campagne steunde van Centro Democrático-kandidaten naar aanleiding van de verkiezingen in februari 2022, dit niet zou vermeld worden in het document van de secretaris-generaal van de partij. Evenmin wordt iets gezegd over de bedreigingen en fysieke aanvallen die zij in het kader van haar activiteiten voor de partij volgens haar verklaringen heeft ondergaan. Uit de door haar neergelegde klacht bij de Fiscalía van 21 mei 2020 blijkt dat verzoekster, gevraagd of zij de pamfletten “onder de aandacht bracht van de nationale politie of enige andere instantie” verklaarde “ik heb alleen vertegenwoordiger van de politieke partij verteld wat er met mij gebeurd is, maar we hebben de nationale politie niet ingelicht” (AD, documenten, stuk 18). Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat de partij Centro Democrático, die in 2023 verzoeksters betrokkenheid bij deze partij te bevestigt, zou vermelden dat zij ook actief was geweest tijdens de corona-pandemie en de verkiezingen van februari 2022, indien dit daadwerkelijk het geval was. Er kan slechts worden vastgesteld dat dit niet zo is, wat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar politieke activiteiten na de verkiezingen van 27 oktober 2019 waar zij zelf als candidate aan deelnam maar niet verkozen werd, lijkt te ondermijnen. Verzoekster verklaarde ook als zangeres regelmatig op te treden tijdens bijeenkomsten van de partij, maar dit situeert zich ook in de periode van haar deelname aan de verkiezingen (NPO, p. 7). Verzoeksters verklaringen over haar activiteiten tijdens de verkiezingen van februari 2022 en de ondersteuning van personen tijdens de coronapandemie zijn vrij vaag. Zij omschrijft haar taak als “gaan praten met mensen, probeerde ze te overtuigen om mede campagne te voeren”. Verder stelt zij hierover enerzijds dat zij zelf geen kandidaat was en “stond ik niet in het centrum van de belangstelling” maar anderzijds dat zij door deze activiteiten “kwam ik weer in het oog van de orkaan terecht. Werd ik weer veel in het openbaar gezien” (NPO, p. 14). In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij door deze activiteiten ook in de corona periode en in de aanloop naar de verkiezingen van februari 2022 opnieuw zichtbaar werd voor haar belagers en zij de fysieke bedreigingen die zij volgens haar verklaringen zou hebben ondergaan ook hieraan koppelt, is de Raad in navolging van de bestreden beslissing hiervan niet overtuigd.

Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat de schermutseling met een vrouw aan verzoeksters appartement verband hield met haar politieke activiteiten. Zij verklaart hierover dat in maart 2022 “ik ben fysiek aangevallen geweest, ik was geslagen en had krabbels in mijn gezicht, ze zei ook dat wij moesten vertrekken, ze zou mij vermoorden, mijn familie pijn doen”. In haar klacht van 5 mei 2022 die zij naar aanleiding van dit incident neerlegde staat beschreven dat de gebeurtenissen plaatsvonden op 26 maart 2022 en dat verzoekster er verklaarde dat er ruzie was met mevrouw L.B. over een parkeerplaats voor hun auto maar dat dit niet de echte reden was. Verzoekster verklaarde verder dat toen zij, haar schoonvader en haar kinderen uit de auto stapten, zij hen begon te beledigen en zei “daarom verschijnen jullie met jullie gezicht vol vliegen, klootzakken”, waarop “we grepen elkaar bij de haren en worstelden tot we op de promenade vielen, mijn schoonvader en mijn oudste zoon haalden ons uit elkaar, waarop zij van de gelegenheid gebruik maakte om mijn shirt kapot te trekken en mijn gezicht en borst te krabben en zij lachte en zei dat ze mij ging kloten omdat ik zwanger was” (AD, documenten, vertaling stuk 8). Uit de klacht kan niet blijken dat verzoekster een verband legde tussen dit incident en haar politieke activiteiten. Eerder lijkt een geschil over een parkeerplaats aan de basis te liggen van het incident, waarbij verzoekster zou zijn gekrabbd en haar shirt gescheurd. Verzoekster kende de mevrouw in kwestie en duidde haar aan als een buur. Verzoekster verklaart dat “die mevrouw werd wel degelijk gestuurd door ELN, zij heeft het ook duidelijk laten weten” en dat “waarom vader dat zei weet ik niet ik weet dat die vrouw van de ELN was” (NPO, p. 15), maar uit de documenten inzake haar klachten bij de Fiscalía vermeldt verzoekster niets over de affiliatie van deze mevrouw met ELN. Opnieuw lijkt het weinig aannemelijk dat verzoekster, indien zij er daadwerkelijk van overtuigd was dat deze mevrouw van de ELN was en haar in werkelijkheid bedreigde omwille van haar politieke activiteiten, dit niet zou vermelden in haar klacht bij de Fiscalía. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat

de Fiscalia stappen ondernam op basis van de klacht tegen deze vrouw nu zij deze mevrouw uitnodigden, maar kwam deze mevrouw niet opdagen volgens haar verklaringen. Haar belaagster was volgens verzoekster een buur. Zij maakt verder geen gewag van verdere problemen die zij met deze vrouw zou hebben gehad. Verzoekster verklaart dat zij daarna verhuisden naar een andere wijk in Cucuta. Indien de ELN hier achter zou gezeten hebben en verzoekster daadwerkelijk zou viseren, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij in staat zijn om verzoekster in dezelfde stad te vinden. Ook al verhuisde verzoekster na dit incident, er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat het een organisatie als ELN weinig moeite zou kosten om haar opnieuw op te sporen, indien zij haar daadwerkelijk zouden viseren.

Verzoekster legt een aantal foto's van haar aangezicht neer waarop een aantal schrammen en een gezwollen kaak is te zien en een gescheurd wit hemd (AD, documenten, stukken, 11 en 12). In zoverre hieruit kan blijken dat verzoekster op een bepaald ogenblik schrammen in haar hals en aangezicht en een gezwollen kaak had en dat een wit hemd gescheurd werd, kan hieruit niet blijken door wie of wat deze kwetsuren werden veroorzaakt, noch waar en wanneer deze werden toegebracht en wat de aanleiding ervoor was. Verzoekster maakt bijgevolg naar het oordeel van de Raad, gelet op haar verklaringen en de neergelegde stukken ter staving van dit document, in navolging van de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat de mevrouw in kwestie lid is van het ELN en evenmin dat het incident inzake een parkeerplaats dat plaatsvond in maart 2022, en dus na de verkiezingen van februari 2022, enig verband zou houden met haar politieke activiteiten.

Voorts blijken ook verzoeksters verklaringen over de bedreigingen die zij zou hebben gekregen van een jonge man die in hetzelfde appartementsblok woonde als zij zelf, weinig overtuigend en maakt zij ook met betrekking tot dit voorgehouden incident, zelfs indien er geloof aan zou worden gehecht, niet aannemelijk dat dit het werk is van de ELN, noch dat dit verband zou houden met haar politieke activiteiten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen klacht voorligt bij de Fiscalia met betrekking tot dit specifieke incident. Wel wordt in het formulier UNHCR van 27 september 2022, naast de bedreigingen via pamfletten en telefoontjes aan haar moeder, de ontvoering van haar zus en het hierboven besproken incident van maart 2022 vermeldt dat verzoekster klacht indiende bij het Openbaar Ministerie "vorig jaar in juli (...) wegens bedreiging van haar leven en dat van haar familie, waarbij ze verklaarde dat een man hen had bedreigd, waarbij hij naar haar familie als volgt verwees: "...dat we moesten gevonden worden met een gezicht vol vliegen en mieren...". Toen ze dit hoorde ging de PF naar het Openbaar Ministerie van de gemeente Los Patios waar ze werd doorverwezen voor vervolging en waar ze haar verhaal deed en ermee instemde de feiten te onderzoeken" (AD, documenten, vertaling stuk 9). Dit document is duidelijk opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en kan als dusdanig niet aantonen dat de erin beschreven incidenten, waaronder de verbale bedreiging door een jonge man, ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Over dit incident verklaart verzoekster dat zij in januari 2021 werden teruggekeerd naar hun woning in Cucuta omdat ze dachten dat de situatie was genormaliseerd maar dat zijn in juni rechtstreeks werd bedreigd door een man "en die zei dat ik zou eindigen met mieren in mijn maag, betekent dat ik zou sterven" (NPO, p. 8). Later verklaart zijn dat deze man daarvoor ook vreselijke en grove dingen had gezegd, met name: "al die klootzakken moeten sterven, elke politicus moet sterven en toen zei hij tegen mij; we gaan je opvullen met gaten en zo zullen er mieren in je buik komen" (NPO, p. 13). Verzoekster verklaart dat zij daarna heeft gevraagd haar dossier over te brengen van Ocana naar Cucuta en het dossier uit te breiden met een nieuwe klacht tegen deze man, maar hiervan ligt geen document van de Fiscalia neer, maar enkel een document van UNHCR waarin dit wordt vermeld, zoals hoger reeds aangehaald. Verzoeksters verklaringen hierover zijn vaag en weinig diepgaand. Verder dient te worden vastgesteld dat het incident zich zou hebben voorgedaan in juli 2021, dat verzoekers in hetzelfde appartement bleven wonen na het incident tot hun verhuis naar een andere wijk in Cucuta na het hierboven besproken incident in maart 2022 en dat zij deze jongeman na dit ene incident in juni nooit meer heeft gezien (NPO, p. 13). Indien zich een dergelijk incident zou hebben voorgedaan, kan uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten niet blijken dat zij daarna nog, tot haar vertrek uit Colombia in oktober 2021, enige problemen heeft gehad met deze man. Verzoekster verklaart ook over deze man dat hij van de ELN zou zijn, maar dit blijkt andermaal een loutere bewering te zijn die nergens wordt gestaafd. In de mate dat zij ook dit incident koppelt aan haar politieke activiteiten, kan slechts worden vastgesteld dat uit haar verklaringen enkel kan worden afgeleid dat deze man weliswaar stelde dat elke politicus moet sterven, maar dat dit incident plaatsvond lang nadat zij gestopt was met actieve politiek na de verkiezingen van oktober 2019 en in de coronaperiode in 2020 kiezers van de partij ondersteunde en enkele maanden voor de campagne voor de verkiezingen van februari 2022 waarin zij de campagne voor een aantal kandidaten ondersteunde. Verzoekster situeert het incident op een ogenblik dat zij aan het wandelen was buiten het gebouw waar zij woonde en verklaart dat het een persoon was die zij nog nooit gezien had en niet kende. Verzoekster was op dat ogenblik zelf al lang gestopt als kandidaat voor de ELN en zij situeert het incident verder niet in de nasleep van specifieke campagne activiteiten die zij toen of kort daarvoor zou hebben ondernomen. Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat de man zelf verwees naar de ELN als opdrachtgever van zijn bedreiging en na dit ene incident heeft zij niets meer van deze man vernomen. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan het feit dat een man haar bedreigde en verwensingen aan het adres van politici in het algemeen toeriep, dient te worden vastgesteld dat zij of haar familieleden daarna geen problemen hebben gekend met deze man tot hun vertrek uit Colombia in oktober 2022. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat deze man voor de ELN werkte en evenmin dat dit incident voor zover

geloofwaardig, verband hield met haar politieke activiteiten voor juni 2021. Verder ondermijnt de vaststelling dat zij verder niets meer van deze man hoorde tot haar vertrek, de ernst van de geuite bedreiging, die volgens haar verklaringen ook werd onderzocht door de Fiscalia, door in de buurt te gaan kijken, wat evenwel niets opleverde (NPO, p. 9).

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen dat drie mannen in de periode na het incident in maart 2022, toen zij reeds verhuisd waren, naar hun voormalige buurt waren gekomen om te zoeken naar verzoekster en haar gezin, enkel gebaseerd zijn op wat voormalige burens hierover zouden gezegd hebben. Dergelijke loutere beweringen kunnen, mede gelet op hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld, niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekster en haar gezin voor haar vertrek werd geviseerd door de ELN omwille van haar politieke activiteiten, zoals zij beweert. Verzoekster brengt hiervoor geen enkel tastbaar bewijs aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar activiteiten als sociale leidster in het verleden werd vervolgd of dat zij omwille van deze activiteiten, die zij ondertussen heeft stopgezet, in geval van terugkeer naar Colombia vervolging riskeert. Verzoekster verklaarde hierover dat zij als sociaal leidster begon aan de universiteit in het jaar 2002-2003 waarbij zij eerst zich inzette voor mensen van Afrikaanse afkomst maar dat het uiteindelijk voor de gehele gemeenschap was. Zij was verantwoordelijk voor de communicatie tussen de overheid en de gemeenschap en droeg ook bij tot de humanitaire hulp voor mensen en zorgde er ook voor dat mensen gezondheidszorg kregen (NPO, p. 10). Uit haar verklaringen kan evenwel niet worden afgeleid dat zij, behalve de hierboven besproken problemen als gevolg van haar politieke activiteiten voor Centro Democrático, waarvan hierboven reeds is gebleken dat zij ongeloofwaardig zijn en zij niet aannemelijk maakt dat de incidenten in juni 2021 en maart 2022, indien er geloof aan zou gehecht worden, verband houden met haar politieke activiteiten, problemen zou gehad hebben als gevolg van haar activiteiten als sociale leider. In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde dat zij de steun aan de campagne in maart 2022 verleende als sociaal leider (NPO, p. 10), zodat zij zelf geen onderscheid lijkt te maken tussen beide hoedanigheden wat haar politieke activiteiten betreft. Verzoekster maakt geen gewag van andere specifieke individuele problemen die zij zou gekend hebben dan diegene die hierboven reeds besproken werden, hoewel zij al sinds 2002 actief zou zijn geweest als sociale leider. Voorts dient te worden vastgesteld, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, dat verzoekster zelf uitdrukkelijk verklaarde in haar aangifte bij de politie in mei 2020 dat zij geen sociaal leider was. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een attest van CENAFRO van 20 november 2024 waarin haar engagement als 'leider' bij deze organisatie sinds 2008 wordt bevestigd alsook haar deelname aan de verkiezingen van oktober 2019. Daargelaten dat het attest verder geen enkele toelichting verschaft bij de aard van haar activiteiten als sociaal leider bij CENAFRO, kan verder ook niet blijken dat dit attest enige melding maakt van specifieke problemen die verzoekster zou hebben ondervonden omwille van haar activiteiten voor CENAFRO, noch omwille van haar deelname aan de verkiezingen waarnaar het attest ook verwijst. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd: "Waar u nog aanhaalt dat u omwille van uw levenslange inzet als sociaal leider gezocht zou worden, wijst het CGVS op de verklaringen van u en uw echtgenoot waarbij jullie beiden stellen dat jullie pas sinds uw kandidatuur voor de gemeenteraad in 2019 problemen ondervonden (DVZ Informatiefiche punt 3 & DVZ Leonardo punt 5). Bovendien is het merkwaardig dat u nu aangeeft al jarenlang als sociaal leider actief te zijn, maar dat u in de klacht van mei bij het parket zelf negatief antwoordde op de vraag of u als sociaal leider werkzaam was (zie vertaling). Opvallend is ook dat u in januari 2021, na een eerder verblijf in Ocaña, toch besloot terug te keren naar Cucuta, waar u nochtans eerder al was bedreigd (CGVS p. 8). De ernst van uw vrees komt hiermee ook op de helling te staan. U geeft zelf aan dat jullie nerveus waren, maar toch besloten jullie leven verder te zetten. U begon naar eigen zeggen zelfs weer met politieke activiteiten tijdens de campagne van maart 2022" en met betrekking tot de artikels over de sociale leiders in Colombia (AD, documenten, stuk 15): "De artikels die u voorlegt om aan te tonen dat sociale leiders gedood werden in Colombia worden niet betwist maar dit heeft echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie. U heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat u één van die personen bent binnen Colombia die momenteel geviseerd wordt en evenmin zijn er, geloofwaardige, indicaties dat u plots wel onder de aandacht zou komen te staan van gewapende groepen."

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster ook met betrekking tot deze motieven die steun vinden in het administratief dossier, geen enkel concreet verweer voert, zodat deze door de Raad worden overgenomen. Verzoekster voegt nog een document getiteld "Sociale Landen, Defensores Dedit.HH and Begeleto De Acovered in 2024" toe aan het verzoekschrift, wat een lijst blijkt te zijn van sociale leiders die in 2024 zijn gedood, maar verzoekster licht dit document verder niet toe in het verzoekschrift. Uit het loutere gegeven dat in 2024 en 2025 sociale leiders in Colombia zijn vermoord kan niet worden afgeleid dat verzoekster omwille van haar activiteiten voor CENAFRO in het verleden, een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Hetzelfde geldt voor Spaanstalige nieuwsartikels die zij bij aanvullende nota neerlegt maar die niet vertaald zijn en die volgens de toelichting in email aan de Raad waarmee deze artikels werden doorgestuurd onder meer handelen over gedwongen ontheemding en moord op sociale leiders in de regio Tibu. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over sociale leiders in Colombia kan niet volstaan om voor verzoekster een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dit is des het meer het geval nu verzoekster verder over haar politieke en sociale engagement ter terechtzitting en tijdens het persoonlijk

onderhoud verklaart dat zij geen contact meer heeft met mensen van Centro Democratico sinds zij uit Colombia vertrok en tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij zich in België niet meer bezighoudt met haar gemeenschap (NPO, p. 11). Uit dit alles blijkt in elk geval dat zij sinds haar komst naar België niet meer politiek actief is en evenmin als sociale leider actief is, zodat zij evenmin riskeert omwille van haar activiteiten hier in de negatieve belangstelling te komen van gewapende groeperingen of de overheid.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de zelfmoordpoging van verzoeksters zoon, de dood van een collega waarmee zij samen campagne zou hebben gevoerd in 2022, hun verblijfplaatsen in Cucuta tussen mei/juni 2022 tot hun vertrek en het feit dat verzoeksters broer nog steeds in Colombia verblijft als volgt gemotiveerd: “Tot slot haalt u aan dat één van de hoofdredenen van jullie vertrek de zelfmoordpoging van jullie oudste zoon is (CGVS, p 9). Ook hier dient geconcludeerd te worden dat dit incident volgens jullie verklaringen voortvloeit uit een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Jullie staven dit ook geenszins met de nodige documenten. U legt in dit verband wel één enkel psychologisch verslag neer van uw zoon (dd. 11/07/2022) waarin nergens te lezen valt dat uw zoon systematisch wordt opgevolgd. Hierin staat vermeld dat uw zoon op 11 juli 2022 samen met zijn vader onderzocht werd en dat hij te maken heeft met stress maar nu emotioneel stabiel is en aanbevelingen krijgt en begeleid wordt bij het beheersen van zijn emoties. Dat uw collega met wie u samen campagne voerde in 2022, 15 dagen na uw aankomst in België, zou zijn vermoord, bewijst verder niets aangezien er aan uw vermeende problemen geen geloof wordt gehecht. U staft dit incident ook niet met de nodige bewijsstukken. Daarnaast hebben jullie sinds het incident in maart 2022 geen verdere problemen meer gekend tot jullie effectieve vertrek in oktober 2022, hoewel u stelde van mei/juni tot oktober 2022 op hetzelfde adres te zijn blijven wonen (wijk Terraviva, Cucuta) (CGVS, p 15-16, p 4; CGVS L., p 7). Uw broer woont zelfs nog in Cucuta en ondervindt actueel geen problemen (CGVS, p 5 en 17)” en met betrekking tot de medisch-psychologische attesten die betrekking hebben op verzoeksters zoon: “De medisch-psychologische attesten van uw zoon kunnen evenmin een ander licht werpen op de genomen beslissing. Een medisch attest vormt geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. De in casu neergelegde medische attesten zijn, minstens voor wat betreft de oorzaak van de psychologische problematiek dan ook gebaseerd op jullie verklaringen.”. Andermaal voert verzoekster geen ernstig verweer tegen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift louter tot de stelling dat het gezin van verzoekster, met name haar kinderen, rechtstreeks getroffen zijn door de vervolgingen waar zij zelf aan blootstond en dat dit blijkt uit de zelfmoordpoging van haar oudste zoon gestaafd door medische rapporten. Met dergelijk algemeen betoog, dat in wezen enkel bestaat uit het herhalen van wat zij hierover reeds verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, weerlegt zij geenszins de aangehaalde motieven, waarin op goede gronden wordt vastgesteld dat in het door verzoekster neergelegde medisch attest enkel wordt gesteld dat hij op 11 juli 2022 samen met zijn vader werd onderzocht, dat hij te maken krijgt met stress maar nu emotioneel stabiel is en aanbevelingen krijgt en begeleid wordt bij het beheersen van zijn emoties. De inhoud van dit verslag zoals weergegeven in de bestreden beslissing wordt niet betwist in het verzoekschrift. In dit verslag wordt geen melding gemaakt van een suïcide poging van haar zoon. Het door verzoekster bij het verzoekschrift toegevoegde attest van 17 juni 2024 van psychologe A.C.C.B. stelt dat verzoeksters zoon M.A. bij haar op consultatie komt sinds maart 2024 en dit tweemaal per maand. Verder wordt hierin geen informatie verstrekt over de reden van de consultaties of de problemen die verzoeksters zoon zou hebben zodat dit evenmin een ander licht kan werpen op de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten en de psychologische problemen van haar zoon voor hun vertrek uit Colombia en het verband tussen beide. Evenmin brengt verzoekster enig document bij waaruit zou kunnen blijken dat zijzelf of haar partner momenteel psychologische problemen zouden hebben. In de mate dat in het psychologisch verslag verwezen wordt naar de problemen van verzoekster als gevolg van haar politieke activiteiten, kan slechts worden vastgesteld dat dit verslag gebaseerd is op verklaringen van haar zoon en partner en hieruit dus geenszins sluitende conclusies kunnen getrokken worden over de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hierover. Dit verslag en de psychologische verslagen die betrekking hebben op verzoekster en haar partner kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen inzake verzoeksters politieke activiteiten en de problemen die zij volgens haar verklaringen als gevolg daarvan gehad zou hebben. Verzoekster betwist ook niet dat haar broer nog steeds in Cucuta verblijft en actueel geen problemen heeft en brengt ook in de loop van de procedure bij de Raad geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar broer problemen heeft omwille van haar politieke activiteiten in het verleden. Deze vaststelling is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met de ELN. Indien verzoekster

daadwerkelijk door de ELN zou zijn geviseerd omwille van haar politieke activiteiten in het verleden, en indien ook verzoeksters ouders en zus omwille van dezelfde activiteiten zouden zijn geviseerd, zoals zij beweert, is het op zijn minst vreemd te noemen dat verzoekster broer, die nog steeds in Cucuta woont waar de bedreigingen zouden plaats gevonden hebben, volledig ongemoeid zou zijn gelaten door deze groepering. Dit versterkt verder de conclusie dat haar verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn en dat zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de éénmalige incidenten in juni 2021 en maart 2022, deze incidenten enig verband zouden houden met haar politieke activiteiten voor haar vertrek uit Colombia.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de Colombiaanse autoriteiten wel degelijk gevolg hebben gegeven aan de klachten die zij indienden, nu volgens haar verklaringen en deze van haar partner de politie elke maand kwam peilen naar haar veiligheid (NPO, p. 8-9, 12 en NPO verzoeksters partner, p. 6-7), en zij ook de vrouw waarmee zij een handgemeen had, uitnodigden voor een gesprek. Uit de documenten van de Fiscalía die zij hierover neerlegde blijkt ook dat de zaak door het openbaar ministerie werd gesloten aangezien verzoekster heeft aangegeven dat "zij niet naar een medisch centrum is geweest en geeft daarom geen medische voorgeschiedenis" (AD, documenten, stuk 18, vertaling stuk 8). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan, gelet op het gegeven dat de klacht een ruzie over een parkeerplaats betrof en er ook geen documenten met betrekking tot verzoeksters verwondingen werden voorgelegd, dergelijke handelswijze van het Openbaar Ministerie niet als abnormaal worden beschouwd.

Verzoekster maakt, gelet op haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, in elk geval niet aannemelijk dat zij met betrekking tot de incidenten die zij aanhaalde, geen toegang had tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen en alle daders veroordeeld te krijgen, uit de beschikbare landeninformatie (UNHCR, International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid, 14 mei 2024, EUAA, "Colombia Country Focus" van december 2022, p. 127-139) niet blijkt dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook worden besloten dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch en dat kan worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden., zoals ook in casu het geval was. Verder dient ook herinnerd te worden aan het gegeven dat zij niet aannemelijk maakte dat deze incidenten, indien er geloof aan zou gehecht worden, verband hielden met haar politieke activiteiten en dat de beweerde bedreigingen door middel van pamfletten en telefonische oproepen via haar ouders en de beweerde ontvoering van haar zus door het ELN door de Raad reeds in zijn arrest van 2 mei 2022 ongeloofwaardig zijn bevonden om de redenen die hierboven zijn uiteengezet.

Verzoekster brengt ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande vaststellingen. Door louter te stellen haar verklaringen en de ingediende bewijzen aantonen dat zij in het verleden ernstige bedreigingen en schade heeft ondergaan in haar land van herkomst Colombia en haar verklaringen hierover samengevat te herhalen, weerlegt zij geenszins bovenstaande vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, het gebrek aan verband tussen de door haar aangehaalde eenmalige incidenten, voor zover geloofwaardig, en haar politieke activiteiten en het gegeven dat zij wel degelijk toegang had tot overheidsbescherming in Colombia. Verder dient ook te worden vastgesteld dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de incidenten in juni 2021 en maart 2022, het gaat om éénmalige incidenten waarbij enerzijds niet aannemelijk wordt gemaakt dat het om iets anders ging dan een ruzie om een parkeerplaats wat het incident in maart 2022 betreft en het anderzijds enkel om verbale bedreigingen ging wat het incident van juni 2021 betreft, waarna verzoekster nooit meer iets vernomen heeft van deze jongeman. De door verzoekster aangehaalde bedreigingen zijn, voor zoverre geloofwaardig, onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. Verzoeksters loutere stelling in het verzoekschrift dat het om ernstige bedreigingen ging, zonder verder toe te lichten en zonder op enige concrete wijze de vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, volstaat geenszins om het tegendeel aannemelijk te maken. In zoverre in het verzoekschrift wordt gewezen op het gebrek aan bescherming in Colombia en wordt gesteld dat organisaties zoals UNHCR en Indepaz bevestigen dat de Colombiaanse staat in regio's zoals Norte de Santander niet in staat is om effectieve bescherming te bieden, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen vertaling bijbrengt van het rapport van Indepaz zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en zij met dergelijk algemeen betoog evenmin weerlegt dat zij in haar individuele omstandigheden wel degelijk een beroep kon doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten en zij verder niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij ernstige geloofwaardige problemen heeft gekend die verband hielden met haar politieke activiteiten voor haar vertrek uit Colombia en dat verder uit haar verklaringen is

gebleken dat zij actueel niet langer politiek actief is zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer vervolging riskeert.

De Raad wijst erop dat wat het in het derde middel geschonden geachte artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, in deze bepaling wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in het verleden het slachtoffer was van vervolging of ernstige schade noch dat zij hiermee bedreigd werd. Bijgevolg kan verzoeksters zich ook niet dienstig op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet beroepen en de juridische implicaties die hieruit zouden volgen. Dat het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden met een arrest van het Grondwettelijk Hof in Colombia waarin wordt bevestigd dat sociale leiders en mensenrechtenverdedigers systematisch worden bedreigd en niet adequaat worden beschermd kan evenmin tot een ander besluit leiden aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekster geen problemen aanhaalde die verband hielden met haar activiteiten als sociale leider en zij evenmin aannemelijk maakte dat de door haar aangehaalde incidenten, voor zover geloofwaardig, verband hielden met haar politieke activiteiten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de klachten die zij indiende bij de Colombiaanse autoriteiten en wordt met betrekking tot de documenten inzake haar politieke engagement in Centro Democratico gesteld dat haar lidmaatschap van deze partij niet ter discussie wordt gesteld maar blijkt uit de lezing van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing dat geen geloof wordt gehecht aan de problemen die hieruit zijn voortgevloeid volgens verzoekster. Dat het CGVS de voorgelegde bewijsstukken verkeerd zou hebben geïnterpreteerd, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, blijkt niet en wordt door verzoekster geenszins aangetoond.

Verder kan uit het administratief dossier niet blijken dat verzoekster onder dermate hoge stress stond dat zij niet in staat was om consistente en coherente verklaringen af te leggen. De bewering in het verzoekschrift dat dit het geval was wordt op geen enkele wijze geconcretiseerd. Nergens wordt aangeduid waaruit dit zou blijken. Verzoekster verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat zij zich goed voelde en gezond genoeg om het interview af te leggen (NPO, p. 2) en nergens kan blijken dat dit in de loop van het persoonlijk onderhoud niet langer het geval zou geweest zijn. Verzoekster gaf ook nergens aan bijzondere procedurele noden te hebben. Evenmin kan blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat zij het zeer moeilijk zou gehad hebben om te spreken over de door haar aangehaalde incidenten of dat zij hierdoor verhinderd werd om consistente verklaringen af te leggen. Voorts dient te worden opgemerkt dat met elk interview een zekere mate van stress gepaard gaat en dit ook inherent is aan een persoonlijk onderhoud in het kader van een internationaal beschermingsverzoek, maar dat in casu niet kan blijken dat verzoekster door stress verlamd was of niet langer in staat om het persoonlijk onderhoud te doen. Verzoeksters betoog dat dit aspect zou genegeerd zijn en dat dit een kennelijke fout in de beoordeling vormt wordt niet geconcretiseerd en kan dan ook niet bijgetreden worden.

Waar in het verzoekschrift tenslotte nog wordt gesteld dat het CGVS heeft geconcludeerd dat verzoekster in andere regio's in Colombia bescherming zou kunnen vinden, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat hierin niet wordt verwezen naar deze mogelijkheid. Verzoeksters betoog dat er sprake is van een foutieve conclusie inzake een intern beschermingsalternatief en haar verwijzing naar de rapporten van UNHCR en Indepaz inzake het geweld in departementen zoals Norte de Santander en Valle del Cauca en haar verwijzing naar de specifieke bewijzen die zij indiende aangaande het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse overheid, zijn dan ook niet dienstig. Met betrekking tot het in de inventaris bij het verzoekschrift vermelde attest van het Registro Unico de Victimas, dient te worden vastgesteld dat dit document niet werd toegevoegd aan het verzoekschrift en dat in elk geval in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet betwist wordt haar naam vermeld wordt op de lijst van slachtoffers van gewapend conflict. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoekster hieraan een specifieke vrees voor vervolging heeft gekoppeld. In het verzoekschrift wordt verder ook geen enkele toelichting gegeven hierover zodat uit de loutere vaststelling dat verzoekster op deze lijst wordt vermeld niet kan worden geconcludeerd dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

Wat de door verzoekster bij aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat deze persartikels en berichten op sociale media in het Spaans zijn gesteld en dat geen vertaling werd bijgebracht zodat de Raad van de inhoud ervan geen kennis kan nemen. Verder verschaft verzoekster hierbij geen toelichting en betreft zij dit niet op haar individuele omstandigheden. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, zonder concreet toe te lichten op welke wijze dit een ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing en hoe dit van belang is voor de

beoordeling van verzoeksters vluchtmotieven, kan niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Colombia aannemelijk te maken.

Tenslotte laat verzoekster de bestreden beslissing ongemoeid waar op goede gronden wordt gemotiveerd: “In hoofde van uw echtgenoot L. F. (OV n° [...]), nam het CGVS eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Hetzelfde geldt voor jullie kinderen A. G. en M. A., die zich beiden in België bevinden. Zowel uzelf als L. F. stellen dat jullie vrees in hoofde van de kinderen op precies dezelfde motieven rust als jullie eigen vrees (CGVS p 18, CGVS L. p 7). Aangezien aan die motieven geen geloof kan worden gehecht en er uit jullie verklaringen geen elementen blijken die alsnog wijzen op een gegronde vrees in hoofde van de kinderen, kan aan de kinderen evenmin de hoedanigheid van vluchteling worden toegekend.”

In acht genomen verzoeksters verklaringen en deze van haar partner en de door haar neergelegde documenten, en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij en haar kinderen omwille van haar activiteiten voor Centro Democratico en haar activiteiten als sociale leidster voor haar vertrek uit Colombia ernstige problemen hebben gekend of vervolging hebben ondergaan en evenmin dat zij en haar kinderen vervolging riskeren ingeval van terugkeer naar Colombia. Hierboven werd reeds vastgesteld dat het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker, volledig is gebaseerd op de vluchtmotieven die werden aangehaald door verzoekster en hij geen eigen feiten aanhaalde en dat de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker de motieven in de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster herneemt. In het verzoekschrift van verzoeker worden dezelfde middelen en argumenten ontwikkeld als deze die in het verzoekschrift ingediend voor verzoekster worden vermeld. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hijzelf ernstige en herhaalde bedreigingen heeft ondergaan die gericht waren op zijn politieke activiteiten voor Centro Democratico en als sociaal leider en verwijst naar lidmaatschapsbewijzen van een politieke partij, dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij lid was van een politieke partij of een sociaal leider was en integendeel verklaart dat hij asiel aanvraag om dezelfde redenen als verzoekster en dat “zelf heb ik nooit persoonlijke problemen gekend neen” (NPO verzoeker, p. 4) en dat hij evenmin bewijzen neerlegt waaruit kan blijken dat hij lid zou zijn geweest van een politieke partij of als sociaal leider actief was. Vermits verzoeker geen andere problemen aanhaalt dan diegene die door verzoekster werden aangehaald, dient, om dezelfde redenen als hierboven uiteengezet voor verzoekster, ook voor verzoeker te worden besloten dat hij, die zijn verzoek volledig baseert op de door zijn echtgenote aangehaalde vluchtmotieven, niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de politieke activiteiten van zijn partner en haar activiteiten als sociaal leider in het verleden, vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Colombia.

Verzoekers louter theoretische betoog inzake de holistische benadering die door het UNHCR wordt aanbevolen en de theorie van de drie schalen kan niet leiden tot een andere conclusie inzake de door verzoekers aangevoerde vervolgingsfeiten en is bijgevolg niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.”

Verzoekers geven zelf in het verzoekschrift aan dat hun dochter L.K. het mikpunt vormde van al de bedreigingen die haar ouders ontvingen en dat dit ook de reden was waarom hun andere dochter K.A. ontvoerd werd. Vermits met betrekking tot deze activiteiten en de door L.K. en haar partner aangehaalde vervolgingsfeiten door de Raad werd vastgesteld dat zij geen aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming, kunnen deze activiteiten voor verzoekers evenmin aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Rekening houdend met de arresten van de Raad van 2 mei 2022 en 30 april 2025 en de vaststellingen inzake de politieke activiteiten van hun dochter en haar activiteiten als sociale leider en door hun andere dochter aangehaalde vervolgingsfeiten, dient te worden bovendien vastgesteld te worden dat ook verzoekers' verklaringen inzake de bedreigingen door middel van pamfletten en telefonische bedreigingen aan het adres van hun dochter en de ontvoering van hun dochter K.A. niet geloofwaardig zijn.

Zo dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekers' verklaringen onderling met betrekking tot wat zij deden de dag na K.A.'s verdwijning, of zij dan wel de bank initiatief nam om contact op te nemen inzake de verdwijning van hun dochter, de naam van de collega van hun dochter die mee ontvoerd zou zijn geweest en of zij de dochter dan wel de partner van een politieagent was en of zij met een taxi, dan wel een voertuig van de bank naar huis kwam na haar vrijlating. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: “Verschillende tegenstrijdigheden binnen jullie verklaringen lijken dit te bevestigen. Zo stelde uw echtgenoot dat jullie de dag na K. A.'s verdwijning naar verschillende politiekantoren gingen om te verifiëren of zij haar gezien of aangehouden hadden (zie notities [...]) p.11-12), iets wat u zelf nooit vermeld heeft toen het CGVS vroeg of u uw dochter als vermist opgegeven had (zie notities [...]) p.12). Wel verklaarde u dat u op de dag van haar verdwijning zelf telefonisch contact opnam met

haar werkgever; u zou die dag en ook 's anderendaags gesproken hebben met een zekere L. O. (zie notities [...] p.13). Uw echtgenoot verklaarde dan weer dat het de bank zelf was die toen het eerste contact met jullie legde, zonder de naam van uw correspondent te kunnen zeggen. Het zou in elk geval een man geweest zijn (zie notities [...] p.12). Een andere naam die uw echtgenoot vreemd genoeg niet kende, is die van K. A.'s collega die samen met haar ontvoerd zou zijn, maar hij kon wel toelichten dat deze andere persoon de dochter van een politiemannet betrof (zie notities [...] p.11). Nochtans kon u wel meteen op haar naam komen, namelijk M., en identificeerde u haar als de partner (en niet als de dochter) van een politieagent (zie notities [...] p.10-11, p.12). Verder is het noemenswaardig dat K. A. volgens u met een taxi naar huis kwam nadat zij gedropt werd in Campo II, zonder dat er iemand met haar meeging (zie notities [...] p.14), terwijl uw echtgenoot beweerde dat zij werd achtergelaten in Tibu en met voertuig van de bank naar Cucuta gevoerd werd (zie notities [...] p.12). Twee verschillende versies van de feiten dus, die bovendien nog eens klemmen met hetgeen K. A. zelf verklaarde hierover ten tijde van haar verzoek, namelijk dat zij samen met M. een lift had gekregen tot in Cucuta van een voorbijgaande vrachtwagenchauffeur die palmen vervoerde (zie notities [...] p.19 – kopie in administratief dossier). De opmerking bij jullie gehoornotities, als zou uw echtgenoot niet erg op de hoogte zijn van “deze zaken” omdat hij het druk had met zijn werk (zie briefwisseling in administratief dossier), kan deze vele tegenstrijdigheden niet vergoelijken. Meegaand in de draad van jullie relaas zouden jullie logischerwijs allebei bezorgd moeten zijn geweest om de integriteit van jullie dochter en elk nieuws dat jullie vernamen met elkaar hebben besproken, temeer K. A. zelf ook verklaarde na haar thuiskomst alles aan jullie te hebben verteld (zie notities [...] p.19-20). Dat u en uw echtgenoot elkaar dermate tegenspreken over de periode van haar vermeende ontvoering, toont dan ook eens te meer aan dat deze feiten geen basis hebben in de werkelijkheid.” De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen kernaspecten van hun relaas en dat van K.A. inzake de ontvoering van deze laatste. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekers elke nieuwe ontwikkeling en informatie met betrekking tot de ontvoering en vrijlating van hun dochter met elkaar zouden gedeeld hebben, indien hun dochter daadwerkelijk ontvoerd zou zijn geweest zoals zij verklaren. Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Door enkel te verwijzen naar het beschermingsverzoek ingediend door L.K. als nieuw element, weerleggen zij geenszins deze pertinente motieven. Evenmin brengen verzoekers in het kader van de huidige procedure nieuwe elementen aan die een nieuw licht zouden kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen inzake de voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden ontvoering van K.A.. De vaststelling dat zij op een aantal cruciale aspecten inconsistente verklaringen afleggen over de ontvoering van hun dochter ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. De vaststellingen bevestigen dan ook verder de reeds door de Raad in zijn arresten van 2 mei 2022 en 30 april 2025 vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van hun dochters K.A. en L.K. inzake de ontvoering van K.A. in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming.

Ook met betrekking tot de bedreigingen door middel van pamfletten en telefonische bedreigingen blijken beide verzoekers uiteenlopende verklaringen af te leggen en blijken bovendien niet overeen te stemmen met de verklaringen van hun dochter hierover. In de bestreden beslissingen wordt hierover als volgt gemotiveerd: “Hetzelfde kan worden gezegd over de dreigementen tegen jullie gezin. Zelf verklaarde u in totaal 3 pamfletten te hebben ontvangen waar telkens een tijdsinterval van circa 2 of 3 maanden tussen zat (zie notities [...] p.14-15), dit terwijl uw echtgenoot aangaf dat het er “zo’n 2 of 3” waren en er ongeveer 10 à 12 dagen zaten tussen elk pamflet (zie notities [...] p.13). En wat de dreigoproepen op uw telefoon betreft, meende hij dat het er “nogal wat” moeten geweest zijn en dat uw belagers u zelfs na K. A.'s vertrek bleven opbellen (zie notities [...] p.13-14). Echter was er volgens uw eigen verklaringen slechts sprake van twee telefonische bedreigingen en verklaarde u na uw dochters vertrek geen rechtstreekse problemen of incidenten meer te hebben gekend, mede omdat u uw gsm-nummer toen al veranderd had (zie notities [...] p.14-15). Ook uw dochter zelf beaamde trouwens dat jullie geen verdere problemen kenden nadat zij Colombia verliet (zie notities [...] p.31). Het mag dan ook frappant wezen dat uw echtgenoot beweerde dat men u in de periode daarop volgend bleef afdreigen via de telefoon en jullie hierdoor besloten te vertrekken (zie notities [...] p.17), terwijl het volgens u uw toenmalige gezondheidsproblemen en de daarbij gepaard gaande stress bij uw kinderen waren die jullie ertoe noopten om ook het land te verlaten, en dit vooral onder de impuls van K. A. (zie notities [...] p.10, p.15).” Verzoekers voeren ook met betrekking tot deze pertinente motieven, die hun weerslag vinden in het administratief dossier, geen enkel concreet verweer. De vaststelling dat verzoeker verklaart dat zij ook na het vertrek van hun dochter K.A. nog verder werden bedreigd via de telefoon en dat het om talrijke bedreigingen ging terwijl verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet meer werden lastiggevallen na het vertrek van hun dochter en zij stellig verklaarde dat er slechts twee telefonische bedreigingen waren geweest, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen en doet vermoeden dat andere redenen dan de zogenaamde bedreigingen hen ertoe bewogen hebben om Colombia te verlaten. Ook deze vaststellingen vormen een bevestiging van de reeds door de Raad in zijn arresten van 2 mei 2022 en 30 april 2025 vastgestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van hun dochters K.A. en L.K. inzake de bedreigingen via hun ouders in het kader van hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming.

Bovenstaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoekers de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoekers' algemene betoog inzake het voordeel van de twijfel en de arresten van de Raad die zij in dit verband citeren kan geen afbreuk doen aan bovenstaande analyse. In dit verband wijst de Raad er ook op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien tonen verzoekers niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Verzoekers laten bijgevolg na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Zoals reeds aangehaald kan de loutere vaststelling dat verzoekers dochter, die het eigenlijke mikpunt zou geweest zijn van de bedreigingen die zijzelf zouden ontvangen hebben, ondertussen in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in hun verklaringen en deze van hun dochter K.A. te verklaren.

Voorts kunnen de bestreden beslissingen worden bijgetreden waar wordt gesteld dat de moord op verzoeksters broer en de moord op twee broers en de buitenechtelijke zoon van verzoeker geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. Deze feiten liggen ver in het verleden en verzoekers hebben evenmin aangevoerd dat deze feiten de directe aanleiding zouden gevormd hebben voor hun vertrek uit Colombia of dat deze feiten verband zou houden met de door hen aangehaalde bedreigingen en ontvoering, die overigens ongeloofwaardig zijn bevonden. Hieruit kan in elk geval geen actuele vrees voor vervolging blijken. Verzoekers maken dit ook niet aannemelijk door louter te betogen dat dit aantoonde dat hun familie rechts georiënteerd is terwijl de huidige president tot de linkse politieke partij behoort en dat deze moorden getuigen van hun status als politieke tegenstanders. Uit niets kan blijken dat zij problemen zouden gehad hebben met de overheid of dat ten opzichte van verzoekers zelf daden van vervolging zouden gesteld zijn als gevolg van de voormelde moorden op familieleden van verzoekers voor hun vertrek uit Colombia. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat zij omwille van deze moorden in het verleden een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in geval van terugkeer naar Colombia.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd met betrekking tot de door hen bij de indiening van hun verzoek neergelegde documenten en de opmerkingen die zij overmaakten over de notities van de persoonlijke onderhouden: *“De documenten die u en uw echtgenoot indienden, kunnen niet leiden tot een andere besluitvorming. Jullie internationale paspoorten en uw geboorteakte ondersteunen jullie verklaringen over jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. De aangifte bij het Colombiaanse parket (Fiscalia) betreft een document dat reeds werd neergelegd tijdens het verzoek van jullie dochter K. A.. Hierover motiveerden de asielinstanties reeds dat de inhoud ervan flagrant in tegenstrijd is met de verklaringen die K. A. aflegde op het CGVS, dat het een kopie zonder handtekening betreft, en dat dit slechts een weergave betreft van L. K.'s toenmalige verklaringen waardoor het op zich geen bewijs vormt voor de feiten die erin vernoemd worden (zie RvV-arrest nr. 272194 in administratief dossier). Verder maakten jullie zelf nog twee formulieren over, één van de organisatie ACNUR (= Colombiaanse vestiging van UNHCR) en één van de Unidad para las Víctimas (Slachtoffereenheid van de Colombiaanse overheid). Aangezien beide formulieren gebaseerd zijn op verklaringen die jullie bij deze organisaties zijn gaan afleggen – zoals jullie op het CGVS aangaven (zie notities [...], p.9-10; zie notities [...], p.7-8) – vormen ook deze documenten geen tegengewicht voor de vele ongeloofwaardigheden doorheen jullie verklaringen en die van K. A.. Eenieder kan immers eender welke verklaring laten optekenen. Temeer daar u en uw echtgenoot op het persoonlijk onderhoud elkaar tegenspraken over jullie bezoek aan een van de hierboven vermelde organisaties, namelijk het ACNUR. Zo stelde u zelf dat u en uw echtgenoot naar daar gegaan zijn in 2020 of 2021, zo'n 8 maanden voor jullie vertrek, dit terwijl het formulier zelf gedateerd is op 26 november 2021 oftewel 2 dagen voor jullie komst naar België. Uw echtgenoot liet dan weer uitschijnen dat niet jullie maar enkel L. K. het ACNUR geraadpleegd heeft. Ook verklaarde hij dat L. K. gratis juridische hulp kreeg van deze organisatie, hoewel u beaamde dat niemand van uw gezin steun had ontvangen van hen (zie notities [...], p.9-10; zie notities [...], p.7-8). Wat er ook van zij, dergelijke formulieren van het ACNUR en de Slachtoffereenheid kunnen enkel jullie relaas ondersteunen in het geval van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De overige opmerkingen van uw advocaat bij de notities van jullie persoonlijk onderhoud werden zorgvuldig doorgenomen, maar kunnen evenmin ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Enkele daarvan betreffen loutere herhalingen van wat uw echtgenoot op de zetel van het CGVS gezegd heeft. Anderzijds formuleren jullie wijzigingen aan jullie verklaringen zoals afgelegd op het CGVS (“la bonne réponse est ...”), die veelal betrekking hebben op de tegenstrijdigheden die eerder in deze beslissing vernoemd werden. Wat dit betreft, kan slechts worden opgemerkt dat het weinig ernstig is om post factum met een andere versie van de feiten op de proppen te komen, zonder verdere uitleg. Jullie tonen op geen enkele wijze aan dat jullie verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud verkeerd genoteerd zouden zijn, integendeel, jullie gaven allebei aan de tolk perfect te hebben begrepen en nergens uit de notities blijkt dat er zich verstaanbaarheidsproblemen zouden hebben voorgedaan (zie notities [...], p.3, p.16; zie notities [...], p.3, p.16). Deze opmerkingen kunnen dan ook niet worden weerhouden.”* Verzoekers laten deze motieven, die

correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid en worden dan ook overgenomen door de Raad.

In zoverre in de bestreden beslissingen nog wordt gewezen op de late indiening van hun verzoeken om internationale bescherming na hun aankomst in België, beschouwt de Raad dit als een overtollig motief. Verzoekers' kritiek hierop kan bijgevolg niet tot een andere conclusie leiden en is bijgevolg niet dienstig. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat het voordeel van de twijfel hen niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij omwille van de politieke activiteiten van hun dochter, bedreigd werden door de ELN en evenmin dat hun dochter K.A. door de ELN werd ontvoerd, omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in de verzoekschriften beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekers de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten voor hun vertrek uit Colombia niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

Waar verzoekers nog gewag maken van medische problemen, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of de verzoekers aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Zoals de CGVS in de bestreden beslissingen terecht heeft aangegeven, dienen verzoekers zich voor de beoordeling van hun medische problemen te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

7.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van augustus 2023, CEDOCA, "*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*" van 20 november 2023 en EUAA, "*Colombia Country Focus*" van december 2022 wordt in de aanvullende nota van 27 februari 2025 van de commissaris-generaal het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen.

Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm

waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de (groot)steden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen landeninformatie bij die hierover anders doet besluiten. De in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie dateert van voor de geciteerde bronnen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en is bijgevolg niet van aard om deze analyse om te buigen.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat de door hen aangehaalde problemen in Colombia niet geloofwaardig zijn, moet de veiligheidssituatie in het departement Norte de Santander, verzoekers' regio van herkomst, worden beoordeeld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Norte de Santander een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Verzoekers, die tot hun vertrek in de stad Cucuta verbleven, tonen evenmin aan dat zij specifiek zouden worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en hun kinderen een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en werden zij bijgestaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerde problemen voor hun vertrek uit Colombia niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken

terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET